

Giới thiệu Yêu Khi Có Thể

Yêu Khi Có Thể thuộc thể loại truyện tình tuổi teen, có một cô gái tính cách khác người, và một chàng trai tính cách không giống người. Họ từ không quen biết trở thành người yêu của nhau, hết lần này đến lần khác gặp nhau trong một tình huống không mấy hay ho, có lẽ là duyên chăng?

Nhân Vật*~ Nữ chính : Đinh Khả Lam (16t)

+ Giương mặt : Không xinh nhưng sở hữu một gương mặt dễ thương, ngây thơ đến độ lừa tình!

+ Gia thế : Cha mẹ mất trong một tai nạn ô tô, sống với dì, kinh tế gia đình đủ ăn đủ mặc đủ xài

+ Ngoại hình : Cao 1m63, trắng, số đo ba vòng toàn lép - lép - lép. Có thể nói là màn hình phẳng!

+ Tính cách : Do hâm mộ bà chị họ nên hơi khác người, bựa, quậy, hơi bị hiền... Với cái chỉ số ảo tưởng sức mạnh, tự sướng mọi hình thức hơi cao, bởi vậy mặt con này hơi dày. >.<

+ Chỉ số thông minh : Thuộc dạng não "hơi phẳng", chỉ số IQ hai chữ số nên suy nghĩ rất đơn giản. Học dốt khỏi bàn. Được cái mê truyện tình cảm! Luôn mong tìm được một soái ca...~

Còn nhiều nhân vật lắm, đọc truyện sẽ rõ nha, nhớ comment cho vui nhà vui cửa nhé, nếu được thì điểm qua Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt nhé, nói về thời học sinh, càng quậy càng đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Trường Weena

Có một đứa con gái mặt đẹp như thiên thần, vừa đi vừa hát :

- Girl bánh bèo, girl nhà nghèo... ề ề...

Cái chất giọng hay như thiên sứ vang lên lành lốt cả một vùng, mặc dù trời còn rất sớm. Các bạn đoán được là ai không nào? Phải! chính là Đinh Khả Lam xinh đẹp, hiền thực, tốt bụng tới đây.

Tôi đang đi đến trường Weena, bật mí cho mà biết nhé, tôi sắp vào học trường này đây, Weena là thứ mà tôi mơ ước từ lâu lắm rồi, không phải vì độ giàu có hay xuất sắc gì, mà trường dành cho những đứa cá biệt như tôi đây... Đang tự sướng ngon lành thì cái chất giọng hách dịch của thằng cha nào đó vang lên :

- Tránh đường giùm! Cô bé cẩn thận.

Sau 2 câu nói đó, chưa kịp hiểu mô tê gì sất là tôi đã có một màn hôn đường hoành tráng bự... Mà cái thằng cha nào làm tôi ra nông nỗi này? Tôi đưa đôi mắt phải nói là cực xinh đẹp của mình tìm hung thủ, kết quả chỉ bằng con số không tròn trĩnh, ngoài cái con người có mái tóc bạch kim nổi bật đang lao như bay trên chiếc xe đạp thì chẳng còn ai cả. Phải! Chính hắn ta đã làm tôi hôn đường, hắn còn mặt dày tới mức dám nói hai từ "xin lỗi" trước mặt tôi rồi lao vút đi luôn. Mà hình như hắn mặc đồng phục của trường Weena ấy nhỉ? Hê hê, tóc bạch kim á, đợi tôi đây nhé!

~*~

"Cốc cốc"

- Mời vào!

Tôi trưng bộ mặt ngây thơ bẩm sinh ra đối diện thầy hiệu trưởng, giọng nhỏ nhẹ đến lạ.

- Thưa thầy, em là Đinh Khả Lam học sinh mới chuyển đến ạ.

Người đàn ông nhìn tôi, trông thầy khá trẻ nếu cha tôi mà còn sống thì cũng cỡ tuổi thầy bây giờ...

- Được rồi, thầy đã nói chuyện với dì Liên, em sẽ học 10D7.

10D7 á? cái lớp cuối cùng của khối 10! Sao thầy nỡ lòng nào làm vậy với tôi chứ... Mà thôi kệ biết đâu càng cuối thì càng quậy, vậy cũng hay! Tôi lễ

phép chào thầy rồi đi tìm lớp 10D7.

Tôi lang thang khắp cái dãy lầu khối 10. Trường này tuy nhiều học sinh quậy nhưng cũng rất xa hoa, chứ xây chi mà bự tổ chẳng vậy, chỉ tội mấy đứa thường xuyên đi học muộn như tôi đây này. Nghe đi tôi nói mấy đứa học khối C-D như tôi thì quậy khỏi bàn hoặc có tiền hay quen biết với thầy hiệu trưởng, đa số là con trai, tính ra chỉ có mấy chục đứa con gái thôi, hai khối này tự do lắm nhé, đi học chỉ cần mặc đồng phục còn tóc tai thì tùy ý, còn mấy đứa bên A-B với cái sức học kinh khủng bỏ mới vào được, học sinh khối này phải gòn gàng khi đến trường, không scandal lùm xùm, mới nghĩ thôi là tôi phát mệt. Cái trường này phân biệt đối xử lắm nhé, học sinh khối C-D và A-B có bảng tên màu khác nhau ý! Khối C-D thì màu xanh lá quê ơi là quê. Còn khối A-B thì đen đỏ đẹp khỏi bàn! Vì vậy mà học sinh khối A-B rất được tôn trọng trong cái trường này.

~*~

Đi hoài mà cái lớp 10D7 mới hiện ra trước mắt tôi, nó ở cuối dãy luôn mới nhọ chứ.

- Tụi bây ơi, lớp có học sinh mới! _ Giọng của một con nào đó nháo nhoẹt vang lên khi tôi chưa đến cửa. Bắt mùi hay gớm!

Cả đám ùi ra kéo tôi vào lớp, lại nháo nhào :

- Giới thiệu đi mày

- Trông mặt mũi hiền như đất vậy mà vào được khối D, con này không phải dạng vừa đâu.

- Biết đâu nó nguy hiểm ngầm mày ạ! _ Một thằng nào đó nói với thằng kế bên.

...

...

...

Bloblaaaa... Đủ thứ lời bàn tán, tôi bực :

- Tao là Đinh Khả Lam, mong tụi bây giúp đỡ.

Một đứa con gái đứng lên, cười khẩy, giọng chua loét :

- Để xem mày đủ bản lĩnh không đã!

Rồi luôn, tôi gặp thứ dữ rồi! cái "bản lĩnh" ở đây chắc làm bề mặt thầy cô, quậy phá chứ gì đâu khó! Khỏi nói cũng biết này giờ lớp không có giáo viên là do đâu rồi, chắc thầy cô mắc vào viện kiểm tra huyết áp rồi!

- Tao xin giới với mầy những thành phần quyền lực trong lớp. Xin tự giới thiệu tao là My - gián điệp đáng tin cậy! chuyên rình mò, tiếp cận những đứa lớp khác, tao thay mặt bốn tổ trưởng quản lí lớp. Còn con có bản mặt đẹp kia là Thảo Anh - Hot girl của lớp mình đây! Nó coi vậy chứ là lớp phó học tập, quậy cũng thuộc hàng sư phụ. Còn thằng đeo kính mặt ngu hiền hiền kia là lớp trưởng, lãnh đạo cả đội quân 10D7 chiến đấu với với mấy ông bà giáo, tên nó là Tùng.

Hắc hắc, cái lớp này thú vị rồi đây, tôi thực sự rất khoái mấy cái thể loại quậy phá như này! Mà cái con tên Thảo Anh gì đấy nó bảo tôi có bản lĩnh không, mặt đẹp mà chanh chua như con cua! Tôi lẩn là làm quen.

- Chào mày! Mày là Thảo Anh hả? Tao ngồi với nhé!

Nó nhìn tôi, ánh mắt bất cần đời, con này có vẻ lạnh lùng đây! Trông rất máu! Mà tôi lại hâm mộ mấy đứa máu máu giống như con này và bà chị họ của tôi.

Nó nhìn tôi hoài, tôi bắt đầu bực, dọa :

- Mày không cho tao ngồi là tao ám mày hoài nghe con!

Nó lại cười khẩy, môi khê nhếch :

- Tao đâu có cấm mày ngồi? Hâm ả? Có cần tao đi xin thuốc giùm cho hạ con hâm không?

Nó hất mặt thách thức, tôi cực kì bực mình luôn, đáp lại :

- Hâm là một nghệ thuật còn người hâm là một nghệ nhân đấy! Mày xinh thế mà đầu óc kém quá, chắc hâm giống tao nhỉ?

Lần này nó nín luôn, nhích qua một bên cho tôi ngồi, cái con này sao đáng ghét thế không biết nhưng chắc chắn sau này nó sẽ là một đứa không thể thiếu trong danh sách tri kỉ của tôi. Hê hê.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hoàng Vũ Nguyên

"Reng reng" - Chuông reo ra chơi, cuối cùng sau ba tiết học trống không bây giờ tôi đã được giải thoát khỏi cái lũ giống gác cò ấy, tụi nó quậy hơn tôi tưởng nhiều lắm. Có đĩa còn tập đánh DJ bằng niềm tin nữa, còn lấy máy tính casio tự sướng, tụi nó còn vẽ cái trái táo bị cắn một nửa trên mặt sau máy tính, toàn một lũ học sinh như này!

~*~

- Lam, Thảo Anh ra ngoài với tao đi! Hình như là siêu sao của khối A-B đấy! Ảnh xuống lớp mình kia. _ Con Mỹ cứ kéo tay tôi với Thảo Anh.

Mà siêu sao là ai nhỉ? Chắc hẳn là một anh chàng hotboy, body chuẩn sáu múi, cực kì men lì và có bộ óc thiên tài, còn rất yêu chị nữ chính giống mấy anh soái ca trong truyền thuyết! Hắc hắc, chắc mê trai quá rồi, chứ một con người thần thánh như vậy sao có thể tồn tại trong cái thế giới tầm thường toàn một lũ học sinh như này.

Tôi thần người mơ mộng, có khi nào soái ca đến tìm tôi không nhỉ? Ảnh sẽ rước tôi về làm vợ, sẽ nói với tôi câu: "Em cứ yêu anh và sinh cho anh một đội bóng còn cả thế giới để anh lo". Giống như kiểu em ở đâu anh phi trâu ý nhầm! Em ở đâu anh phi BMW tới đón vậy! Nếu vậy chắc tôi sướng chết mất, tôi chưa bao giờ cảm thấy mình có giá trị đến thế.

- Em về nhà đi, ba mẹ em lo lắm đó!

- Không, em không về, anh nói với họ em không cần họ.

...

...

...

Đang mơ mộng ngon lành thì tiếng còi vĩa vang lên, nó đưa tôi về với cái hiện tại đau khổ này, cảnh tượng tôi đang thấy là soái ca đang nắm tay một cô gái xinh đẹp, gương mặt có chút tức giận xen lẫn triều mến nhưng... Soái ca này lại ốm yếu thế, ít nhất body cũng sáu múi chứ! Mà còn cái mái tóc bạch kim sao quen quen, còn cái cô gái kia thì gương mặt cả chón vô cùng, bắt cần đòi, lạnh lùng vô đối! Ý mà hình như có cái gì đó sai sai? Là Thảo Anh mà? Còn cái thằng cha tóc bạch kim kia là... Thằng cha mặt dày đã cho tôi nếm cảm giác hôn đường.

Công nhận một điều là mặt hắn đẹp hơn tôi tưởng! Hình như chậu đã có hoa nhỉ? Hắn nắm tay Thảo Anh còn gương mặt thì tỏ vẻ yêu thương vô cùng, tôi thấy có gì đó hụt hẫng chắc do con bạn tôi lại được yêu soái ca còn tôi ngồi ngồi như vậy mà vẫn ế chổng ể chơ đây nè! Không biết sao tôi lại đứng lên giằng tay Thảo Anh ra khỏi tay hắn, đang nóng máu tôi chửi thẳng vô bản mặt xinh đẹp của hắn:

- Thằng kia! Mày làm gì bạn tao ấy? Mặt đẹp mà hành động kiểu máu chó thế. Bà đây chẳng cần biết mày là cái gì gì đó của nó nhưng mày mà còn làm vậy nữa là khỏi về húp cháo nghe con. _ Tôi hùng hổ, thực sự hắn đẹp quá làm tôi tức.

Sau cái tuyên bố hùng hổ của tôi, mọi người có mặt ở đó ai cũng bắt động nhìn tôi với một con mắt khác theo kiểu... Người hành tinh hay đại khái là thần kinh không ổn định... Cái cảm giác bây giờ của tôi cực kì... Ba chấm! Tôi đã làm gì sai sao? Bảo vệ bạn thôi cũng gây sự chú ý sao?

Sau vài phút vài giây đơ tập thể cả đám chuyển thành cười tập thể, cả con Thảo Anh lạnh lùng như con trùng cũng cười nhe cả hàm răng, thiếu điều muốn đập cho nó gãy hai răng cửa.

- Thôi nha, hòa nhau ăn hiếp một đứa hiền lành, thánh thiện như tao tụi bây vui lắm hả? Đồ ác như con cá thác lác. Tao trù, trù đứa nào cười hở mười cây răng! _tôi bức xúc hết lớn, nhờ vậy mò nguyên đám nhiều chuyện đó tẩn ra gần hết, chỉ còn lại vài đứa

- Này, trông cô bé quen lắm nhé! _Cái thằng cha hotboy nhìn tôi.

- Quen quen cái mèo! Sáng nay tại anh mà tôi hôn đường nhá. Đồ tóc bạch kim như lông chó bạch! Ý mà quen? Anh học khối A-B sao được nhuộm tóc bạch kim? _Tôi chanh chua.

- Anh là trường hợp đặc biệt! _Hắn ta mặt dày trả lời.

- Hai người... Quen nhau à? _Thảo Anh lúc này mới lên tiếng.

- Hấn ta/ Em ấy với tao/anh không có quen nhau _ Tôi và hấn đồng thanh.

"Reng Reng" - tiếng chuông vào học vang lên tôi ngậm ngùi vào chỗ ngồi, hấn ta cũng về lớp nhưng trước khi đi còn để lại cho tôi một câu tự giới thiệu.

- Anh là Hoàng Vũ Nguyên 11a1. Là anh họ của Thảo Anh, chúng ta còn gặp nhau dài dài đó cô bé! _ Tên này biến thái hoàn toàn mà.

Giờ tôi mới biết tại sao mà cả đám học sinh lúc này cười như điên, hấn là anh họ mà tôi cứ tưởng bồ của Thảo Anh, haizz thảo nào! Cảm thấy lòng mình nhẹ bâng, có cơ hội cura trai đẹp rồi!

Tiết tư là môn Sử, tôi ghét môn này lắm vì các cột mốc, diễn biến năm này năm kia rất khó nhớ khó học mà hình như tôi chả bao giờ học cả! Bà cô nâng gọng kính nhỏ nhẹ, cô sẽ cho các em làm khảo sát xem các em có nắm được những kiến thức những năm cấp hai không nhé - câu nói nhẹ nhàng mà lòng tôi nặng như có tảng đá to đè xuống vậy!

- Điểm này cô sẽ lấy điểm một tiết của các em, ngày mai các em sẽ làm kiểm tra bây giờ học bài mới nhé! _ Ôi câu nói thần thánh, em yêu cô, em thương cô, em muốn hôn cô, hura! đợt này có thời gian về nhà chuẩn bị phao rồi. Cô này nói chuyện hiền vậy chắc không có tuyệt chiêu gì để bắt phao đâu! Ôi lay chúa...

Các tiết còn lại trôi qua, tôi về nhà trong tâm trạng cực kì vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cô Gái Đó Là Ai?

Tôi bước vào nhà với gương mặt tươi như hoa, tâm trạng đang vui nên tôi hứng lên giúp di chuẩn bị cơm trưa, đi thấy tôi vui cũng vui vẻ đồng ý. Vài phút sau đó một số chén đĩa từ nguyên vẹn đã bị sức mẻ quá nửa, không còn khả năng chiến đấu. Di Liên nhìn tôi với ánh mắt trĩu mến vô cùng như muốn nói: "Lát ăn cơm bằng gạo dừa nghe con". Tôi rùng mình vọt lên phòng, còn ở đó chắc tôi thành heo sữa quay quá. Sau bữa cơm tôi ngủ một giấc cho đã đời, các bạn biết tôi mơ thấy gì không? Một cánh đồng bồ công anh đẹp lắm, gió thổi nhẹ nhẹ làm những cây bồ công anh đung đưa, những bong bóng xà phòng trong suốt cứ ủa ra quay quanh tôi rồi bay khắp cánh đồng, tôi thì khòì bàn cãi rồi, xinh xắn trong bộ đầm màu hồng nhạt mà tôi mới để ý nhé, tôi thấy mình yếu đuối trong bộ đồ này. Bỗng từ đâu một chàng trai bước ra, mặc bộ đồ mà các hoàng tử thường mặc ý, anh ấy có mái tóc bạch kim, gương mặt đẹp đến từ milimet, chàng đang tiến lại gần tôi. Đây rồi! Chàng đã quỳ xuống cầu hôn tôi, nhưng có cái gì đây lạ lạ, hoàng tử tóc bạch kim? Gương mặt này quen nhỉ? Tôi lập tức nhớ ra hấn ta, chính cái tên tôi gọi bằng chó bạch, hấn ám ảnh tôi cả trong giấc ngủ à? Tôi ngẩn người nhìn lại xung quanh. Cái cánh đồng bồ công anh đâu rồi? Còn những bong bóng xà phòng và hoàng tử? Bây giờ tôi thấy mình đang đứng trong một khung cảnh đen thui, chẳng có gì ngoài màu đen cả, màu đen như muốn nuốt trọn lấy con người tôi, nó làm tôi sợ và nhớ về cái vụ tai nạn mười mấy năm trước, tai nạn kinh hoàng đã cướp đi của tôi hai người yêu thương nhất. Tôi thực sự rất hoảng sợ. Trong khung cảnh đen ấy, tôi nhận thấy mình không ở một mình mà còn có một con cún, nó trắng giống màu tóc bạch kim. Vậy thì hoàng tử của tôi đâu? Chẳng lẽ con cún này chính là hoàng tử, tôi nghe tiếng sủa gâu gâu như lời cầu hôn vậy. Thực sự rất đáng sợ, tôi không muốn chồng mình là một chú cún đâu!

~*~

Tôi giật mình tỉnh dậy khi nghe tiếng đồng hồ reo, ôi tao chưa bao giờ yêu mày như bây giờ đồng hồ à! Chính mày đã kéo tao ra khỏi cái giấc mơ kinh khủng ấy. Đồi đồi kiếp kiếp mang ơn mày. Tao thề đấy nhưng chỉ trừ buổi sáng thôi nhé! Nhìn đồng hồ cũng đã sáu rưỡi, tôi ngủ kinh khủng đến mức đó sao hà trời? Nhắc mới nhớ tôi còn phải đi làm thêm, chuyện này tôi giấu đi đấy, đi mà biết chắc cho tôi một trận nhừ tử luôn. Tuy gia đình đủ ăn nhưng tôi biết đi đã cực khổ như thế nào, tôi muốn tự mình lo tiền học phí.

Tôi đeo balo con mèo đi xuống nhà:

- Thừa di con đi học thêm ạ.

- Ừ, con gái con lười đi đường cẩn thận ấy, đi sớm về sớm nhé!

Di nhìn tôi cười đôn hậu, tuy cười nhưng trong mắt di tôi thấy có gì đó rất buồn.

Tôi lang thang trên phố đông người qua lại, trời lạnh thật, các cặp đôi cứ ôm ấp sưởi ấm cho nhau nhìn ngứa cả mắt, thấy người ta có cặp có đôi còn tôi đơn côi một mình chán ơi là chán, không biết chừng nào thánh ề mới ngưng đeo bám tôi. À nhắc mới nhớ nhé, không có đôi nhưng tôi có cặp đấy, tôi thờ dài nhìn cái balo sau lưng mình rồi nhớ cái cặp đi học ở nhà. Hê hê.

~*~

- Bàn 1, hai kem dâu nhé! _ Chị Minh nói với tôi.

- Dạ dạ _Tôi đáp rồi đem kem cho người ta, lại là một đôi yêu nhau gọi kem dâu. Dâu phải giăng sinh hay va linh tinh va lung tung gì mà những người yêu nhau họ đi chơi nhiều đến thế.

- Anh yêu em Lam à! _giọng một chàng trai nào đó vang lên sau lưng tôi.

Bất ngờ vãi chương! Ai yêu tôi nhiều đến thế mà tôi không biết nhỉ? Không suy nghĩ nhiều nữa tôi quay ra sau lưng, chàng trai đó cũng thuộc dạng trai xinh gái đẹp, tôi hãnh diện quá, người yêu tôi là trai đẹp đây! Anh ý đang chạy về phía tôi trên tay anh là bó hoa hồng to tổ chẳng, tôi thoát kiếp ế rồi mọi người ạ! Tôi nhắm chặt mắt hồi lâu để chờ anh yêu của tôi thì nghe tiếng nói làm tôi muốn ngã ngửa :

- Nhã Lam, em có đồng ý làm con dâu của mẹ anh không?

Cái quái gì thế này, đến tên tôi là anh ta còn nói sai nữa là sao? Khả Lam chứ không phải Nhã Lam. Tiếng nói của cô gái vang lên sau lưng :

- Em... đồng ý _Cô ấy ngại ngùng.

Tôi quay lưng về phía sau, người tôi chết đứng, hần đã cầu hôn cô gái tên Nhã Lam và cô ta đồng ý, tôi lại ảo tưởng sức mạnh nữa rồi. Chẳng quen chẳng biết người ta mà ai lại cầu hôn chứ. Nặng! Nặng lắm rồi, căn bệnh ảo tưởng của tôi lại chính thức tăng thêm một cấp độ mới. Mất và môi tôi giật liên tục, nhức! Quá nhức. Hên mà tôi chưa la lớn đấy, không thì cả quán biết tôi bị ảo tưởng nặng rồi. Mọi người vỗ tay chúc phúc đôi trẻ mà lòng tôi nặng trĩu đây này! Sao số tôi nó nhọ thế.

Tan giờ làm thì tôi thay đồ ra về, các bạn biết tôi thấy gì không? Là Thảo Anh đấy, nó ăn mặc ngầu lắm nhé, đang núp một chỗ như trốn ai đấy, lại gần hét lên cho nó giật mình chơi.

- Thảo Anh, hù!

Sau tiếng la của tôi thì một đám con trai mặc áo đen rất to con chạy lại, Thảo Anh quay qua tôi, chửi :

- Hù hù cái quần, con ngu này, chạy! _ Nó chửi tôi như con đê, tôi đã làm gì sai sao?

- Nó kia tui bây, bắt nó cho tao. _thằng cầm đầu cả đám hồi nãy la lớn, giờ tôi mới hiểu nó bị người ta dí.

Tôi với nó chạy như điên, chạy không biết trời trăng mây nước gì nữa thì bất thành linh nó dừng lại trước cái cổng to đùng của nhà nào đó.

- Con dân, mày dừng lại làm méo gì vậy? _Tôi tức.

- Vào nhà. _ Nó hất mặt lôi tôi vào nhà.

Giờ mới để ý, ngôi nhà hai tầng này không to như biệt thự nhưng rất ấm cúng. Trong nhà còn có hẳn một vườn hoa nữa cơ. Toàn là hoa lan tím, mấy cái chậu hình ốc nhò xinh treo lung lẳng dễ thương chết được.

- Hai người làm gì ở đây vậy? Trộm hả? _Một giọng con gái vang lên.

Giọng ai mà trong veo như tiếng chim hót thế, quả thực chất giọng rất dễ thương, khác hẳn với cách ăn nói ngang tàng kia, mới nghe là biết cô gái này rất xinh đẹp và có khí phách pha chút bướng bỉnh.

Cô ta là ai nhỉ? Vào nhầm nhà chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Em Gái

Tôi với Thảo Anh quay ra, một cô gái hết sức dễ thương với cái thân hình đẹp ú chịu được nhanh chóng đập vào mắt, đó giờ tôi tưởng mình lùn nhất ai đó có đũa lùn hơn, tới đây là vui lắm rồi.

- Chị Thảo Anh? Còn cái chị kia nữa, sao hai chị ở đây? _Cô bé kia nhìn tôi hỏi.

- Thảo Nguyên nè, chị với nhỏ này đang bị người ta dí, cho chị trốn nhờ nhé! _Thảo Anh nhìn cô bé, ánh mắt nó âu yếm đến lạ, không còn âm u như trước nữa, dường như với cô bé này Thảo Anh rất yêu thương.

Nhìn cô bé trước mặt, nó chỉ cao khoảng 1m58 thôi nhưng thân hình nầy nó, nhìn vào cũng cỡ cấp ba vậy. Tò mò tôi hỏi :

- Em là ai vậy? Em học lớp mấy mà nhìn giống học sinh cấp ba thế?

- Em là Hoàng Thảo Nguyên, đang học lớp 7. Học sinh tương lai của trường Weena đấy! Chị học trường Weena chắc biết anh trai em nhỉ?

- Anh trai?

- Thảo Nguyên là em gái của anh Vũ Nguyên đấy! _Thảo Anh chen vào.

À thì ra tôi đang đứng trước mặt em gái của soái ca. Cô bé xinh thật, mới lớp 7 mà đã sở hữu thân hình đẹp, lớn lên chắc chắn sẽ thành một mỹ nhân làm các chàng trai điên đảo. Tôi thờ dài nhìn lại cái thân hình của mình, chiều cao thì khiêm tốn, còn thua cả Thảo Anh. Thân hình thì phẳng từ đầu tới chân. Tôi nào mà cũng "hoi ho" phẳng, riết rồi tôi thấy mình nhỏ bé quá!

Ngay lúc đó Vũ Nguyên bước xuống, anh ý còn ngồi tám với hai đứa tôi đấy! Công nhận mặt đẹp mà bựa ghê gớm.

Nãy giờ tám xuyên lục địa không để ý giờ giấc, chiếc điện thoại cứ reo ỳnh ỏi, thì ra dì Liên lo cho tôi. Tôi ậm ừ vài tiếng rồi chuẩn bị ra về. Soái ca còn đòi đưa tôi về đấy, tôi ngu mới không đồng ý nhé! Tuy coi hần là một chú "cún" nhưng tôi cũng mê cái đẹp mà, ai cấm được?

~*~

Ảnh chờ tôi trên chiếc xe đạp gầu lồi của ảnh. Phải nói là cực sướng luôn ý chứ, đi đường người ta cứ nhìn rồi trở trở vào chúng tôi, một vài người ăn no rồi hơi còn bình luận tình như ruồi.

"Thằng đó xinh vậy mà con bồ nó nhìn thấy gớm"

"Công nhận cái xe với thằng đó đẹp ghê, con ngồi sau không hợp khung cảnh tí nào"

"Con đó coi vậy mà may mắn quen được hotboy"

"Thằng đó không có mắt hay sao mà quen con nhỏ đó"

...

...

...

Đấy! Bức xúc com mẹ nấu. Bộ xấu là cái tội à? Liên quan gì đến kinh tế nhà mấy người, tôi liếc ánh mắt sắc lẹm nhìn mấy con người nhiều chuyện đó.

Cái mùi hương bạc hà thơm ngát làm tôi bớt giận nhưng lại bị mất tập trung. Thiệt tình có đứa con gái nào chủ động theo trai như tôi không chứ, nghĩ mà nhục. Im lặng nãy giờ bỗng ảnh nói :

- Nhà em ở đâu nhỉ?

- Đường XY ạ. _ Tôi ngoan ngoãn lạ thường.

Không gian lại yên tĩnh, tôi nhìn lên bầu trời đầy sao, cái đầu óc ảo tưởng của tôi lại tiếp tục mơ. Tôi và anh ý đang trên một mái nhà! Tôi tựa người vào lưng anh ý, hai chúng tôi cùng ngắm sao băng và ước nguyện. Rồi anh ý nói với tôi : "Dầu mai này có bất cứ thứ gì thay đổi thì tình cảm của anh dành cho em vẫn không bị lung lay mà sẽ tăng lên gấp bội". Tôi hạnh phúc, chủ động ôm anh ấy.

Trở về thực tại, anh ấy gọi tôi mà tôi cứ mơ mộng, anh ấy đành quay ra sau nhưng không ngờ chạm phải mặt tôi đang ngơ ngơ. Môi chạm môi, mắt tôi tròn tròn không tin vào những thứ diễn ra, ôi nụ hôn đầu của tôi, đã được trao cho một soái ca đấy! Tôi vui quá.

- Anh... anh xin lỗi, tại... em... _Anh ý đáp ứng, tôi ngất lòi :

- Không sao đâu ạ! Anh muốn nói gì với em hả?

- Em có thể... Cho anh cơ hội được quan tâm em không?

Câu nói của ảnh làm tôi bất ngờ, nhanh vậy à?

- Được chứ! Nhưng tại sao anh lại muốn vậy?

- Vì em rất giống cô ấy _ Câu nói ấy nhỏ lắm, tôi chẳng nghe gì hết, mãi sau này tôi mới biết hần ta nói cái gì.

Tôi cứ cười toe toét mãi, đến nhà lúc nào mà cũng không hay, lại một lần nữa nhục nhã ê chề trong mắt soái ca rồi.

Tôi bước vào nhà, chào dì rồi lục com ngủội ăn xong nhảy lên giường đánh một giấc, quên mất việc chuẩn bị phao dề ngày mai kiểm tra Sử.

~*~

Lúc Khả Lam vừa về thì bà Liên đã biết nó đi làm thêm nhưng nó mệt nên không nói, bà thở dài :

- Con bé này lúc nào cũng làm khổ mình, cả chị nó nữa... Kiều Linh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Quá Khứ Giả Dối

P/s : Tạm thời sẽ xưng "tôi" nhé các bạn. Còn những khúc mà tâm trạng nhân vật khác thì tác giả sẽ tùy cơ ứng biến mà diễn tả bằng lời tác giả.

~*~

Tôi rời giường khi đồng hồ mới được năm rưỡi sáng, tranh thủ làm đẹp tí để thật xinh đẹp trước mặt soái ca, nghĩ lại câu nói hôm qua của hắn, ba chữ 'muốn quan tâm' cứ in sâu trong tâm trí, tôi sẽ đem nó bỏ vào một cái hộp rồi cất vào một nơi thật sâu của trái tim, muốn lưu giữ chút ít ngọt ngào cho riêng mình chắc sẽ không ích kỉ! Còn cái lúc hắn vô tình chạm môi tôi, nhớ lại sao thấy nó ngọt ngào quá, như có dòng điện chạy qua người, một nửa ngạc nhiên còn một nửa là hạnh phúc. Ôi, hạnh phúc muốn vỡ trái tim bé bỏng, vỡ cả cái não nhỏ dễ thương của tôi cơ đấy!

Sau một hồi ngồi trước gương tô tô vẽ vẽ, cuối cùng tôi đã đưa ra một quyết định thần thánh, ảnh hưởng tới nền hòa bình... Ý nhầm! Ảnh hưởng tới hình tượng của tôi trong mắt hắn ta, đó chính là... Để mặt mộc đi học! Bước xuống bếp với một nụ cười trong sáng trên môi thì câu nói của dì Liên làm tôi như vừa rót một cái bịch từ chín tầng mây xuống mặt đất vậy.

- Lam, con nghỉ làm thêm đi, đi biết hết rồi. Nhà chúng ta cũng có chút khó khăn nhưng đi vẫn đủ sức nuôi con ăn học. Chẳng lẽ con muốn đi có lỗi với cha mẹ con sao?

Dì Liên cười đôn hậu, ánh mắt phảng phất nỗi buồn. Song, lại nói tiếp :

- Quả thật năm đó khó khăn lắm mới giữ được sự sống cho con, nếu như chiếc xe ấy rơi xuống vực mà không có cha con che chắn cho con thì bây giờ con cũng không ngồi được ở đây. Sau vụ việc đó dì cũng không muốn mất thêm một người thân nào nữa. Cuộc sống sau này của con chỉ có thể dựa vào học tập mà sung sướng. Nên đi muốn con bỏ qua mọi thứ, kể cả việc kiếm tiền để tập trung học, đồng ý với dì không?

Dì Liên nói một hơi dài, tôi nghe cũng không rõ nữa, lọt vào trong tai có mấy chữ, ánh mắt lập tức nhòe đi. Cái loại sự tình này, sao lại xa lạ thế? Tôi thường mơ thấy rất nhiều lửa, phải rất là nhiều lửa. Nhất định là không phải chiếc xe lao xuống vực, nhưng sao bây giờ đầu óc tôi trống rỗng, không nghĩ được bất cứ thứ gì về lửa nữa, cảm giác rất sợ! Vài giọt nước mắt bị xúc động rơi ra ngoài, tôi gần như khóc rống, phải kìm nén lắm mới nói được tròn câu.

- Con... Con sẽ không làm thêm nữa, nhưng đi phải nói rõ cho con biết về việc tai nạn nha dì.

Dì Liên gật đầu nhẹ nhàng, bắt đầu kể :

- Mười một năm trước, lúc gia đình con đi du lịch Đà Lạt thật không may cha con lại có điện thoại, không ngờ sau khi nghe điện thoại xong lại lạc tay lái và chiếc xe rơi xuống vực mang theo cả con cùng... Mẹ con! Vì bảo vệ con mà cha con đã ôm lấy con để con không bị thương. Thật may mắn khi con vẫn còn sống..

Nói đến đây bà Liên cảm thấy thật có lỗi, cái cảm giác lừa gạt cả cháu ruột của mình không thoải mái chút nào. Câu chuyện này có một phần bịa đặt cũng có một ít sự thật. Nhưng bà phải tin! Bản thân mình tin trước rồi mọi người mới tin!

~*~

Đau

Xa lạ

Bất ngờ

Nghi ngờ

Cảm xúc thật lẫn lộn, đây là sự thật sao? Tôi chẳng nhớ chuyện gì cả, chỉ cảm thấy rất sợ lửa, có thể chiếc xe rơi xuống vực sao? Khó tin! Đúng vậy nhất

định còn chuyện gì sau cái câu chuyện này nữa đây! Khóe mắt ươn ướt, tôi xách cặp đi ra khỏi nhà lúc nào không hay, tiếng còi xe ở đâu vang lên inh ỏi, tôi cúi gắt quay ra sau, miệng định chửi bậy :

- Đờ mờ, cái thằng nào...

Lời chưa ra khỏi miệng thì liền bị nuốt sạch vào trong. Ngần ngor đến thần thờ! Soái ca ngay phía sau tôi đây này, hần cười giọng châm chọc :

- Sao sáng sớm khóc rồi hả cô nương? Ai bắt nạt sao?

Ừ chịu đâu, muốn hần đỡ cơ, nhân cơ hội này tôi rống thật lớn, khóc y như con nít, bao nhiêu buồn bực cứ thành nước mắt mà trào ra không dứt. Hần ta hoảng sợ, vội quăng chiếc xe đạp sang một bên, đổ dành :

- Rồi, anh xin lỗi. Nín nào, ngoan ngoan, Khả Lam đừng khóc anh chở em đi ăn sáng rồi đến trường nhé.

Hần nói mấy câu, tôi nhào vào lòng hần, được một hồi thì cũng bình tĩnh, hần xoa đầu rồi làm y như lời nói trên. Mà lúc này nhé, hần ôm tôi trong lòng, tôi khóc suốt như một đứa trẻ bị mất đồ chơi vậy, làm phần áo trước ngực hần toàn nước mắt nước mũi của tôi! Bẩn kinh! Nhưng vẫn rất đẹp trai không sút mẻ. Lòng tôi hơi xao động một chút, cũng không biết loại cảm giác gì nữa, chỉ cảm thấy được hần ôm thật ấm áp, có cảm giác bên hần rất an toàn, vững chãi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bánh Bèo

Chiếc xe đạp hướng cổng trường phóng thẳng vào nhà giữ xe, tôi thì cười toe toét phía sau, hần tập trung lái xe phía trước. Vừa vào cổng trường tôi đã nhận được một số ánh mắt không mấy thiện từ một đám bánh bèo kia rồi, tôi nở một nụ cười vô cùng ngây thơ khiến mấy con bánh bèo kia càng tức hộc máu. Đến giờ phải công nhận rằng cái trình giả ngu của tôi đã đạt tới cấp độ tối đa!

- Em vào trước nhé!

Tôi nói với hần, nhanh chóng phóng xuống xe đạp hướng tới sân trường có một lũ bánh bèo đang bốc khói. Chưa đợi hần ta gạt đầu tôi đã vọt đi mất dạng.

Sân trường giờ này vẫn còn ít người, tôi cố ý đi gần một đứa bánh bèo gần đó để gây sự chú ý, y chang như tôi suy nghĩ, con bé đó đã nắm cổ tay tôi, mặt mũi tức giận, giọng chua loét :

- Cái loại xấu xí như mày làm sao lại được đi chung với thần tượng của tụi tao? Thật là không xứng đôi, hay mày đã làm gì anh ấy rồi phải không? Đồ hồ ly tinh!

Sau mấy câu nói của con nhỏ đó, cả đám bánh bèo ướt sũng còn lại cũng hòa theo chỉ trích tôi, nhưng mà tôi là ai chứ? Là Đình Khả Lam đấy! Con này méo ngắn đứa nào đâu nhé, tụi nó mà làm quá thì e rằng sự nhẫn nhịn của tôi là không đấy. Gái trai gì tôi cũng xử đẹp, miễn là chúng nó làm tôi nóng máu. Tôi cười khẩy, giọng cũng chua không kém con kia :

- Mày công khai nói tao xấu nhưng mày không biết tao có một vẻ đẹp ẩn giấu. Sẵn đây nói cho mà nghe nhá, cái thằng tụi bây gọi là thần tượng là bạn trai tao đấy, sao có ý kiến gì không? Nếu có thì bước lên cho bố mày xem mặt nào, xem thử con nào lão thế.

Hơ hơ, tôi không hiền đâu, sẵn sàng xù lông để trả thù đấy. Còn ba chữ 'Hồ ly tinh' của con bé kia, thực sự là tức không chịu nổi. Tôi mà là hồ ly tinh thì cả dòng họ của con này không yên với tôi đâu!

Một đứa khác ghen ăn tức ở với tôi, nó giận tới mức định tát tôi một cái đấy, mà nhiều năm quậy như vậy, kinh nghiệm cũng tràn đầy một bụng nhè. Tôi phản xạ cực nhanh nắm lấy cổ tay nhỏ xinh của con bé thật chặt. Mặt nó biến dạng vì đau, liên tục hất tay ra khỏi tôi, răng tiếp xúc với môi ngày một mạnh đến ứa cả máu thì tôi mới buông tha nó.

Con bé đỏ hoe đôi mắt, ánh mắt oán hận nhìn tôi. Kiểm chuyện trước rồi giờ muốn khóc là khóc à? Xin lỗi chị đây không sợ nước mắt đâu, huống hồ lại là nước mắt cá sấu. Liếc bảng tên của mấy con này, tôi biết nó học lớp mười, khối C-D, đa số là 10C5. Mà kệ, có nhiều đứa ghét mình vậy rồi thêm mấy đứa nữa cũng không sao!

Mặt hất lên ngày càng cao, nhưng do vấn đề chiều cao nên đành chịu nhục vậy, tôi khoanh tay trước ngực, giọng cảnh cáo như một đàn chị đích thực đang cảnh cáo mấy đứa láo thích làm màu :

- Từ nay thấy mặt tao thì tránh xa ra, đừng có tưởng là tao không dám đánh tụi mày, cái loại tiểu thư như tụi bây thì về nhà yên ổn sống trong vòng tay

bố mẹ đi.

Tôi nói với một cái giọng chua cay hết sức, khí thế cực kì bức người. Cuộc sống không có ba mẹ từ nhỏ đã rèn luyện cho tôi cái tính lưu manh khi cần thiết này, yếu đuối cho ai xem chứ? Cảm xúc đang dần trở nên tồi tệ hơn, tránh cho bản thân mình càng gây họa nên tôi bước từng bước như khùng long về phía lớp 10D7.

~*~

Những hành động của Khả Lam đã lọt vào mắt Vũ Nguyên, anh mỉm cười nhìn lên bầu trời trong xanh, tham lam hít vài ngụm không khí, gương mặt lại trở về trạng thái âm áp ban đầu, tâm tư bắt đầu phức tạp, đôi mắt âm áp ấy, thực sự không đơn giản.

- Tôi đã tìm được một điểm khác nhau giữa em và cô ấy.

Anh nói nhẹ nhàng, nhìn về khoảng không vô định, lại khẽ cười. Người con gái ấy đến cướp đi của anh trái tim, rồi ra đi nhẹ nhàng và dứt khoát để lại anh một nỗi đau vô hình, một sự tổn thương sâu sắc. Hôm nay anh lại gặp phải một cô gái có đôi mắt giống như người đã làm tổn thương anh, nhưng.. Họ có tính cách khác nhau, anh tin người con gái sau này sẽ không như chị mình mà đánh đổi tình yêu để trả thù, anh sẽ không yêu cô gái đó theo cách mà anh đã từng yêu người con gái kia, vì họ khác nhau..

~*~

Tôi bước vào lớp, thì gặp ngay bàn mặt Thảo Anh đang chăm chú vào cái gì đó, tôi hỏi :

- Hôm nay có gì vui không mậy?

- Không.

- Hôm nay mày học bài chưa?

- Chưa.

- Hôm nay mày có gặp bọn du côn hôm bữa rượt mình không?

- Có.

- Thảo Nguyên, em gái của anh Vũ Nguyên ý. Đẹp ha!

- Ủ.

- Mày thương em ý lắm hả?

- Ủ.

...

...

...

Được một hồi lâu tôi cúi, con này hình như nó chưa bao giờ để ý tôi nói gì ý chứ, cứ ừ cho qua chuyện không à. Bỗng trong đầu tôi chợt xuất hiện một ý định cực hay. Tôi hô :

- Tụi bây, ăn kẹo cao su không? Tao có này!

Cả lớp ủa lại, đứa nào đứa này lấy như điên mặc dù không biết có ăn hết không. Tôi suýt té ghế vì sự xô đẩy vô nhân đạo của tụi trong lớp.

- Tao có ý này hay lắm, để tao nói cho nghe.

Tôi mỉm cười tà ác, bắt đầu tuyên truyền kế hoạch trị bà cô được mệnh danh là "dẹo" nhất trường, cô Thúy!

- ~!@#%&*(%@!~

Sau khi nghe kế hoạch cả đám trong lớp cười khanh khách. Tụi nó vốn chẳng ưa gì cái bà già đó hết, vừa già, vừa xấu, vừa hung dữ, vừa ế...

- Trống vào học rồi, tụi bây mau vào chỗ đi. _ Thăng Tùng la lớn

Tụi học sinh khôi phục về mặt bình thường, tôi thì cười đều vô cùng nhìn cái ghế trên bục giảng, cô bước vào, hôm nay nhìn bà ý lờ lợc trong chiếc áo dài bảy màu, đã vậy còn đeo kính màu đỏ và búi tóc cao, thêm một cái nơ hồng to tướng trên đầu. Nhìn ngứa mắt không chịu nổi, rồi cô sẽ phải bại dưới tay em mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Quây

Từ cửa lớp tới bàn giáo viên là một khoảng cách rất ngắn, với người bình thường thì chỉ cần bốn năm bước chân là tới. Mà với cô Thúy thì không! Bà ấy đang chậm rãi, yếu điệu bước từng bước theo kiểu hết sức thực nữ, bộ áo dài bảy màu như cầu vồng kia càng nổi bật dưới ánh nắng hiem hoi xuyên qua những ô cửa sổ rọi vào. Những phụ kiện ngộ nghĩnh có vẻ hơi lỗi kia làm bà ấy càng già đi trong mắt chúng tôi.

- Học sinh, nghiêm!

Tùng lớp trưởng hô to, cả lớp đứng lên, mặt cười nham hiểm. Bà cô hôm nay mặt hiền không thể tả nổi, sau khi ra hiệu cho học sinh ngồi, cô cũng 'an tọa' trên cái ghế quyền lực, mở sổ điểm ra, tay nhẹ nâng gọng kính, mắt không ngừng nhìn những đứa sừ nhĩ bên dưới. Phán một câu thần thánh:

- Cô kiểm tra bài cũ nhé!

Cái khoảnh khắc ấy không hiểu sao tôi lại buồn cười thế không biết, chắc do cô bị dính bẫy của mình mà không hề hay biết, không nhận được tôi cười phá lên, cả lớp nhìn tôi như một con tâm thần, giọng nói của cô Thúy trên bục giảng vọng xuống:

- Khả Lam

Tôi như bật ngửa vì câu nói ấy, cuối gầm mặt xuống, giọng ngây thơ:

- Em lên trả bài hả cô? Nhưng thưa cô em không thuộc bài. Không phải vì em lười học đâu mà là... Cô ghi trên bảng nhiều quá em lười chép. Mà không chép thì sao học hả cô? Nên cô tha cho em đi mà, em xin cô luôn ý, hay để hôm khác thùng thỉnh rồi lại gọi em trả bài nha cô!

Đôi mày thanh tú của cô hơi nhíu lại, hình như đang suy xét. Hơ hơ, sử dụng tính chất bắc cầu này từ lười ghi nên không có để học, không có để học nên không thuộc bài suy ra không chép bài nên không thuộc bài! Sau vài giây nghĩ ngợi thì cô phán một câu xanh rờn làm tôi muốn chết quách đi cho xong:

- Không, cô chỉ kêu em trật tự thôi, thật không ngờ em không thuộc bài lại lười chép bài nên em chịu khó ra ngoài cửa lớp xách hai thùng nước hai tay và phơi nắng nhé! Mà không sao, nắng sáng tốt, tin cô đi em sẽ có một làn da khỏe mạnh!

Lúc này cô đứng lên mới phát hiện có cái gì đó không đúng, nhìn xuống thì lập tức mặt đen như đất nồi. Nghiến răng ken két, giọng:

- Đứa nào bày ra trò này? Nói!

Giọng cô lúc này không còn nhỏ nhẹ như trước nữa, y như sư tử gầm vậy! Thực sự rất ghê gớm. Giờ tôi mới biết vì sao cô ế, thì cái phong cách có một không hai và cái tính sư tử đến bất chợt này đây...

Trở về với hiện tại, cả lớp im thin thít, nhìn về hướng tôi đang chớp mắt ngu ngơ. Cô lặp lại câu hỏi một lần nữa:

- Ai bày ra trò này? Nếu không nói tôi buộc phải nhờ thầy hiệu trưởng kiểm tra camera để làm rõ, lúc đó đừng nói người bày trò mà cả lớp cũng sẽ bị ảnh hưởng. Chẳng lẽ các em muốn hội thao năm nay lớp 10D7 mất quyền tham gia sao?

Cô Thúy cười đều vô cùng. Bà này cao tay vãi ra, biết nhắm vào điểm yếu của lớp tôi nữa chứ. 10D7 là cái lớp bị xem thường nhất cái trường này vì trình độ học hành không bằng ai, nhưng làm mọi người phải nể sợ vì khả năng thể thao tốt toàn diện của các thành viên trong lớp. Mà cô Thúy là người có nhiệm vụ xét đơn đăng kí của các lớp tham gia hội thao. Đụng vào bà ý là chết!

Sau câu nói đó, tất cả thành viên đều hướng tôi mà chỉ tay vào. Không khí trong lớp càng trở nên tĩnh mịch, tuy không có một lời nói nào nhưng tôi có thể cảm nhận được sức nóng phát ra từ cô Thúy phải gần 50 độ C, còn nóng hơn thời tiết, là một người yêu cái đẹp và sự hoàn hảo, bà ý rất ghét bị rơi vào tình huống như này, lần này tôi thấm rồi, chọc phải ô kiến lửa.

- Lúc này cô định đùa với em thôi, thật không ngờ em lại quậy như vậy. Ra ngoài ngay cho tôi, phải xách hai xô nước ấy đến hết tiết này và giờ ra chơi cho tôi thì mới được vào lớp.

Phải, cô ấy chính là hình tượng một người phụ nữ danh thép vô cùng, trong yếu đuối thế cơ mà... Giận quá nên bà ý xách cặp ra khỏi lớp. Tiết địa hôm ấy, lớp tôi được một phen hú vía. Nhưng đời tôi lâm vào bế tắc rồi, xách bây giờ còn được chứ ra chơi nhiều người nhục chết!

~*~

Tiết hai, Văn

Cô dạy môn này hiền lành thánh thiện lắm, bởi vậy tôi chỉ toàn ngủ thôi. Tôi cảm giác được có một không khí nặng nề trong lớp, ngẩng đầu lên quay qua hỏi Thảo Anh. Nó bảo :

- Cô ra một câu hỏi khó lắm. Tao không biết trả lời.

Tôi ngoái đầu nhìn lên bảng, một chữ đập vào mắt tôi, một cánh tay đã được giơ lên từ góc lớp. Là tôi đấy!

- Mời Khả Lam_ Cô cười

- Dạ thưa cô... Cô viết sai chính tả ạ. Chữ "Văn hóa" và cô lại viết thành "Vân hóa" ạ!

Cả lớp cười rộ lên sau câu trả lời không ăn nhập vào đâu của tôi, rõ ràng là bắt bẻ công khai, bắt bẻ có tổ chức! Cô thờ dài nhìn bọn trong lớp, thăm mắng tụi này thật vì diệu, thật nhiệm màu. Giọng nhẹ nhàng :

- Cô xin lỗi, cô sửa lại ngay.

Một lúc sau, lại một cánh tay giơ lên, lại là tôi đấy!

- Thưa cô em muốn đi vệ sinh ạ.

Cô dạy văn thực sự rất bức với cái lũ giặc cô này, nhìn ánh mắt cô là tôi biết mà, nhưng cô vẫn nhỏ nhẹ :

- Ừ em đi đi.

Thế là tiết văn trôi qua trong tiếng cười đùa của học sinh và tiếng nghiêng răng của cô...

~*~

Tiết ba, Sử, kiểm tra 45 phút.

Tiết này tôi lại xui không chịu nổi, lén dán tài liệu mượn được của đứa bạn lên lưng giáo viên và giáo viên phát hiện. Lại ăn kiểm điểm. Thật quá nhỏ! Nhỏ! Nhỏ ư chịu được! Lại nghĩ tới cái vụ xách hai xô nước trong giờ ra chơi, sao số tôi nó xui thế chứ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Anh Ấy Thực Sự Không Đơn Giản!

- Đờ mờ, tụi bây tránh ra hết. Đứa nào còn nhìn nữa thì đừng trách bà ác.

Giọng con My the the bên tai tôi, thực sự rất cảm động, bạn bè là phải vậy chứ. Thử hỏi một đứa đang chịu phạt phải xách hai xô nước đứng trước cửa lớp mà còn có mấy đứa ăn no rồi hơi đứng chỉ trò có nhục không chứ?

Giờ ra chơi tôi hằng mơ ước giờ đây thành địa ngục rồi, cũng may mà có hai đứa bạn tốt ời là tốt nữa chứ. Con My thì đứng quạt cho tôi, luôn miệng chửi the the đuổi mấy đứa nhiều chuyện kia đi. Còn Thảo Anh thì khỏi nói rồi, mặt nó tỉnh đến độ đáng sợ, trên môi vẫn là nụ cười nửa miệng quen thuộc, nhưng hôm nay lại đều hơn vài phần, cái cây dài hơn một mét bằng kim loại cứ nhip nhip vào bàn tay, tôi trông mà còn kinh hồn nữa huống gì mấy đứa nhiều chuyện kia.

Nhắm mắt tận hưởng cái cảm giác mệt mỏi, nhục nhả này được một hồi thì cảm thấy là lạ, không nghe tiếng chửi của con My, cũng không nghe tiếng nhip gậy của Thảo Anh, không nghe tiếng bàn tán của lũ nhiều chuyện. Chẳng lẽ tụi nó bỏ đi hết rồi sao? Mở mắt ra một phát là biết hết!

Mở mắt ra tôi chỉ thấy một gương mặt đẹp đến phát hờn đang mỉm cười nhìn mình, dưới ánh nắng gương mặt ấy càng lung linh hơn, là hấn!

- Sao anh ở đây?

- Đến để giải cứu em.

Hấn ta ngắn gọn, tay vẫn lấy khăn giấy lau mồ hôi cho tôi.

- Giải cứu bằng cách nào? Cô Thúy kinh lắm nhé, bà ý lại rất ác nữa còn...

Chưa kịp nói hết câu thì đã bị ai đó bịt chặt miệng rồi ra hiệu im lặng.

- Đừng nói vậy, kéo cô ấy nghe là em thăm đấy.

- Vậy anh mau giúp em đi, em không muốn có một làn da rám nắng khỏe mạnh đâu!

Hắn ta mỉm cười nhẹ gật đầu, lại nói.

- Em vào lớp đi, mọi thứ để anh lo.

Ách, muốn chết người hay sao vậy, câu nói đậm chất ngôn tình này có sức sát thương cao ngất ngưỡng đối với một đứa ngây thơ từ bé như tôi. Nói thật chứ lúc đầu tôi chỉ thích cái nhan sắc hiếm thấy của hắn ta thôi, rồi càng ngày hắn càng có những cử chỉ ngọt muốn tan chảy, làm tim tôi có tí rung rinh đến nỗi nói với đám bánh bèo kia hắn là bạn trai tôi ý, hắn biết chắc tôi chỉ có nước độn thổ. Chắc hắn cũng có tình cảm với tôi đấy! Tôi có sức hút từ bé mà ỉ...

Mặc cho tôi vẫn ngơ ngơ nghĩ ngợi, hắn ta đã bẹo má xoa đầu đủ kiểu, lại còn nhẹ nhàng vén những sợi tóc của tôi qua một bên rồi phán một câu thần thánh :

- Anh rất thích những cô gái có chiều cao khiêm tốn, rất dễ thương! _Tôi cảm nhận được hắn có một cái gì đó rất phiền não nhưng không tài nào nhìn ra nổi.

Khiêm tốn cái nỗi! Tận một mét sáu ba đấy nhé, di tôi nói con gái mà cao hơn mét sáu là đẹp rồi. Nhưng thử ngẫm nghĩ mà xem, từ khi vào cái trại tâm thần mang tên 10D7 này, tôi cao thứ hai lớp từ dưới đếm lên ý.

- Này em nghĩ gì mà tập trung vậy?

Ai đó hỏi, nếu hắn mà biết được tôi chửi hắn chắc tôi sẽ chết không chỗ chôn.

- Em cao một mét sáu ba đó, không phải chiều cao khiêm tốn!

- Nhưng anh cao tận một mét bảy chín, vẫn hơn em chứ? Ai thấp hơn thì trong mắt anh khiêm tốn vẫn mãi là khiêm tốn thôi!

Đấy, ăn học cho lắm vào rồi lấy cái lí do vô lí này ra cãi với tôi. Tôi thề sẽ siêng năng uống sữa để cải thiện chiều cao. Không chỉ một mét bảy chín đâu, mà sẽ một mét tám luôn đấy! Mắt vẫn giật liên hồi, nhưng tôi biết đây là một điều không bao giờ xảy ra.

Cãi nhau một hồi tôi cũng vào lớp, hắn thì lấy cái bản chất "trò ngoan, trò giỏi" của mình đi nhìn cô Thúy, thế là tôi thoát một màn đẹp đẽ. Tiếp tục sự nghiệp buôn dưa lê bán dưa muối nào!

Thảo Anh nhìn tôi bằng con mắt vô cùng phức tạp, nó hỏi :

- Mày với anh Nguyên tiến triển tốt nhỉ?

- Đương nhiên rồi, bà mày đây 'chucheo' thế cơ mà.

Nó nhếch mép, nụ cười mang vài phần lo lắng :

- Mày nên suy nghĩ kĩ lại mối quan hệ này đi, anh ấy thực sự không đơn giản như mày nghĩ đâu Lam à.

- Bà đây đếch thèm quan tâm, bây giờ vẫn tốt mà, tuy anh ấy nói muốn quan tâm tao nhưng vẫn chưa tỏ tình mày ạ. Chắc muốn tìm hiểu thêm ý.

- Tao chỉ muốn nhắc nhở mày thôi, mày hãy nghe tao mà suy nghĩ và quan sát thái độ của anh ấy. Đôi khi những thứ mày thấy và tin tưởng sẽ là nhát dao đâm ngược lại mày đấy.

Nó nói rồi nằm ườn ra bàn.

Nhò này hôm nay bị gì ý, nói như là thánh vậy. Kêu tôi quan sát hắn ta sao? Có thánh mới biết hắn ta nghĩ gì, một sự che giấu quá sức hoàn hảo mà một đứa như tôi thì mù tịt cảm xúc sao nhìn ra nổi?

~*~

Đôi khi con đường tận cùng của sự ngu dốt là đã tin tưởng nhiều người một cách thật đại dốt. Và sự đại dốt đó là mở đầu cho một bi kịch, tất cả vẫn mới là bắt đầu cho cuộc chơi đẫm máu và nước mắt về sau, con người sẽ không còn là chính mình nữa mà đã bị sự thù hận điều khiển để lột xác hoàn toàn thành một quái đản đích thực.

Cuộc sống không chỉ có màu hồng, nó muôn màu muôn vẻ, có cả màu đen nữa. Có lẽ mở đầu là sự êm đềm đến rợn người, sau đó sẽ là một kế hoạch hoàn hảo đã được vạch ra cả chục năm nay. Sẽ có một ngày ác quỷ trở về và gieo rắc đau khổ cho mọi người, những bí mật tội ác đã chôn vùi nhiều

nằm lại được tái diễn, liệu đầu đó còn có dấu chân hạnh phúc? Sẽ có ánh sáng rửa sạch mọi thứ tội lỗi, hay con người vẫn bị xoáy vào vòng quay đẫm máu?

Một kế hoạch quá sức hoàn hảo đã được vạch ra, những con ác quỷ đội lốt người đang chờ ngày tái xuất... Và, sự trở lại đó vẫn còn là một ẩn số không biết lúc nào sẽ diễn ra...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ngôi Nhà Sau Trường

Tan học, tôi xách mông ý nhằm xách cặp về nhà ăn cơm với dì. Đi tới sân trường, mọi người nhìn tôi với một con mắt vô cùng... Ba chấm. Kiểu như tôi là người hành tinh ghé thăm trường họ vậy, bức mình với ánh mắt của họ, tôi quát :

- Nhìn gì mà nhìn? Tao đẹp lắm hả?

Xong, đi te te ra cổng vọt về luôn không thèm để ý còn có một vài ánh mắt không mấy thân thiện đang nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống. Mới vào trường này hơn một tuần mà đã gây ấn tượng xấu rồi, thiệt là tội lỗi, tội lỗi.

~*~

Một góc sân trường.

Một đám con gái đang đứng với một đám con trai, mặt mũi đứa nào cũng xán lạn, thánh thiện, xinh đẹp. Nhưng cuộc trò chuyện của họ sẽ làm bạn thay đổi ý nghĩ...

- Con mẹ nó, chiều nay chặn đường rồi đập cho nó một trận ra hồn đi.

Một đứa con gái miệng nhai kẹo nhóp nhép đề nghị. Thằng con trai bên cạnh cũng thích thú rít một hơi thuốc lá rồi lên tiếng.

- Tao muốn nó nhẹ là phải nhập viện, nặng là phải bị què tay chân gì đó.

Một đứa con gái đứng gần đó, trông mặt con bé này có vẻ dễ thương và hiền hơn mấy đứa kia, chần chừ một hơi rồi cũng nói :

- Nhưng... Bên cạnh nó có Thảo Anh mà, tao sợ... Ba mẹ nó nghe đâu là có thể lực trong bạch đạo và hắc đạo luôn đấy. Đụng vào nó thì san bằng cái trường này nó chỉ cần một câu nói là làm được rồi.

Một đứa con trai khác lên tiếng :

- Mày lo gì, ông bà già tao là đối tác của nhà nó, mà nó có thêm nhận ba mẹ nó đâu. Đợt này tao lo hết, tụi bây thích cứ nhích, sao phải xoắn?

Cả đám cũng cười lớn, chúng tán thành ý kiến của bọn này. Chiều nay nữ chính của chúng ta sẽ trải qua một trận đánh nhau khá thú vị.

~*~

Tầm 5 giờ chiều gì đó, khi chuẩn bị xem lại tập vở để bỏ vào cặp thì tôi mới phát hiện mình bị mất quyển vở nháp. Nói là nháp cho nó oai vậy thôi chứ thực ra nó chẳng có con số nào cả, Trong đây toàn chữ với hình thôi. Mà không phải tôi nháp văn với mỹ thuật đâu, thực ra thì tôi vẽ hình của mỗi thành viên lớp rồi cho nó thành tranh biếm họa tự chế, còn từ trang giữa trở về sau là hình tôi tự vẽ mình với người thương đang đập vịt, đám cưới, đi ăn uống, hẹn hò, xem phim đủ kiểu. Nói chữ trí tưởng tượng của tôi là siêu đẳng, không có giới hạn nào hết. Thích gì là tôi vẽ vào tập. Đến Thảo Anh còn phải khen tôi vẽ đẹp nữa đấy. Mà nãy giờ tám trên trời dưới đất hơi bị nhiều, quyển nháp đó ở đâu nhỉ? Tôi cũng chẳng nhớ nổi mình đã gom nó về chưa hay bỏ dưới lớp. Đầu óc tôi hoạt động hết công suất mãi mà chẳng nhớ nổi.

- Mẹ nó, bức hết cả mình. Mỗi khi gặp chuyện gì cần hoạt động não là lại muốn đi giải quyết!

Nói rồi tôi phóng thẳng vào nhà vệ sinh, đi ra thì đột nhiên nhớ lại cái gì đó.

Đúng rồi! Quyển tập nháp, lúc sáng đi rình trong nhà vệ sinh rồi bỏ quên luôn trong ý. Mà này này mấy người đừng có suy diễn nhé! Phải học tôi này, đầu óc phải trong sáng một chút, rình để bỏ chuột chết vào nhà vệ sinh của một con bánh bèo bên 10C5 thôi chứ không rình trai đâu à nha.

Dài dòng một hồi thì tôi cũng thay đồ, hôm nay mặc váy cho quyển rữ, hê hê.

~*~

Tôi đi về phía cái nhà vệ sinh, cuối cùng cũng tìm được quyền tập rồi. Nó ướt nhẹp luôn rồi này, nhưng hên là nước bình thường thôi chứ không phải cái loại nước thần thánh kia đâu, mực bị lem hết rồi chắc phải đem úp lên nồi com đây.

Đang loay hoay thì tôi phát hiện cách nhà vệ sinh không xa có một ngôi nhà. Ngôi nhà này rất to, hình như bằng gỗ thì phải, bên ngoài được sơn màu trắng, có một cửa ra vào lớn bằng gỗ nhưng màu đen, càng nhìn càng đẹp, càng cổ kính.

Sự tò mò như thôi thúc tôi bước lại ngôi nhà đó, đến trước cửa, tôi cảm nhận được mùi nhang trầm, đầu óc lại bắt đầu suy diễn, chắc người ta đốt nhang cho thơm thôi. Đưa tay lên mở cửa, vừa đụng vào là nó đẩy vô luôn, chắc cửa không khóa. Không gian bên trong hình như là chỉ thấp một cây nến nên hơi mờ ảo. Khung cảnh bên trong khá ảm cúng, được thiết kế theo kiến trúc Châu Âu cổ xưa. Nhìn xung quanh thì tôi phát hiện có một cái bàn thờ cạnh tường giữa phòng khách, bàn thờ bằng gỗ bóng, trông có vẻ còn rất mới như được lau chùi cẩn thận chứng tỏ có người ở đây. Quan trọng là ảnh thờ ở giữa, người phụ nữ có vẻ đẹp dịu dàng, đang ở nụ cười hiền hậu nhìn ra phía trước. Đôi mắt bà ta rất đẹp và có hồn, đôi mắt ấy như xoáy vào tâm can tôi. Một mảnh kí ức bị bỏ quên lại ủa về, nhìn người phụ nữ trong ảnh rất quen... Đầu tôi đau quá, rất đau!

- Đau đầu quá!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Người Phụ Nữ Đó Là Ai?

Đầu tôi lúc này đau như búa bổ, trong đầu liên tục hiện lên hình ảnh một người phụ nữ đang nằm trên sàn nhà, xung quanh bà là những vũng máu to đùng còn rất mới. Căn nhà đã bị lửa thiêu rụi gần hết, người phụ nữ yếu ớt vẫn che chắn cho đứa trẻ tầm năm tuổi trong lòng mình. Tiếng khóc của đứa trẻ cũng vang lên không dứt, nghe mà đau xé lòng. Bỗng một cây gỗ đang cháy bất ngờ rơi xuống trúng người bà ta, tôi không còn nghe được tiếng kêu cứu của bà ta và tiếng khóc của đứa trẻ nữa, lửa đang ngự trị mọi thứ trong nhà... Bây giờ tôi mới hiểu tình mẹ là như thế nào, nhưng người phụ nữ đó rất quen. Phải, bà ta chính là người phụ nữ trong bức ảnh trên bàn thờ, sao tôi lại có cảm giác thân thương thế này chứ, bà ta là ai? Sao đầu tôi đau quá. Rất đau, dường như cơn đau này còn đau hơn lúc này gấp mấy lần. Tôi đưa hai tay lên ôm lấy đầu mình mong cơn đau dịu lại. Quyền tập trên tay tôi cũng vì vậy mà rơi xuống đất, do bìa ở ngoài khá dày nên rơi xuống nền gạch tạo ra một tiếng động lớn. Sau đó tôi cảm giác có một bàn tay lạnh toát đặt lên vai mình. Chẳng lẽ là... Ma! Tôi cực kì sợ cái thứ gớm ghiếc đó, theo tưởng tượng của tôi thì ma là một thứ gì đó có hình thù con người, có khuôn mặt kinh dị, nhưng lại lười không thích cuộc bộ nên bay. Có lẽ vì lí do lười này mà tổ tiên của chúng không có chân chẳng? Lạc đề rồi!

Theo phản xạ có điều kiện, tôi hét thật to. Cái nóc nhà rung rinh kiểu muốn bay lên cung trăng theo anh Cuội đẹp trai và cây đa quý hiếm đó rồi. Người ta thường nói "Banh nhà lòng" ấy. Phía sau lưng truyền đến giọng nói :

- Khả Lam. Tại sao em ở đây?

Giọng này nghe quen quen, ai nhỉ?

Bỗng dung đèn bật sáng lên, tôi quay ra sau thì nhận ra là thầy hiệu trưởng. Sao thầy ở đây nhỉ?

- Thầy! Sao thầy ở đây ạ?

- Nhà thầy không ở thì ở đâu nào? Mà sao em vào được đây.

Thầy hiệu trưởng cũng cười nhẹ rồi hỏi.

- Em đi tìm quyền tập, thấy ngôi nhà đẹp quá nên vào xem thử ạ! Mà cái cô trên bàn thờ là ai vậy thầy?

- À, đó là em gái của thầy, cô chết cách đây mười một năm rồi.

Thầy vẫn cười. Mười một năm trước cũng là lúc gia đình tôi bị tai nạn trên chiếc xe hơi đó, sao lại trùng hợp như vậy chứ, và tại sao tôi lại bị đau đầu và còn nhìn thấy người phụ nữ đó!

- Có phải cô ấy bị thiêu rụi trong đám lửa không ạ? Và còn đứa trẻ nữa.

Tôi đang muốn xác định rõ hơn về điều này. Có gì đó rất liên quan.

- Đúng vậy! Còn đứa bé là con của cô ấy. Nó cũng chết chung với mẹ nó năm đó. Gia đình đã cố gắng nhưng không phát hiện bất kì một cái xác nào trong ngôi nhà đang cháy cả, chắc là thành tro rồi. Nhưng tại sao em biết?

Khỏe mắt thầy ươn ướt, hình như thầy rất đau lòng. Mà cũng phải thôi không làm gì được trước cái chết của người thân mình yêu thương rất khó chịu.

- Lúc này khi nhìn vào đôi mắt của cô ấy trong ảnh, em cảm thấy rất đau đầu. Bỗng nhiên trong đầu lại xuất hiện hình ảnh một người phụ nữ và đứa trẻ đang nằm trong căn nhà đang cháy.

Ảnh mắt hiền hậu của thầy thay đổi rõ rệt. Nó chuyển sang vô cùng ngạc nhiên rồi sau đó phức tạp vô cùng. Thầy nhìn vào mắt tôi gần từng chữ.

- Mẹ em tên gì.

Thầy đột nhiên lớn tiếng, nắm chặt lấy hai vai tôi, dường như thầy đang mất bình tĩnh.

- Mẹ... Mẹ em tên... Mỹ Trà ạ.

Phải, Mỹ Trà, cái tên đã in sâu vào tâm trí của thầy hiệu trưởng, trong đó chỉ toàn là hận thù. Người phụ nữ độc ác đó là một con ác quỷ thật sự, bà ta chính là người chủ mưu trong việc mưu sát bà Khả Loan - người em gái yêu quý của thầy hiệu trưởng. Con người đó ác đến mức đứa con riêng của chồng cũng không tha, bà ta đã có trong tay danh phận bà chủ tập đoàn Kess danh tiếng, vậy mà lại độc ác lên kế hoạch để giết chết đứa con và người vợ lẽ của chồng - Khả Loan. Chẳng phải bà ta đã mất mạng trong một lần đi du lịch rồi sao? Còn Khả Lam, cô ấy chính là con của ai? Khả Loan hay Mỹ Trà. Thầy hiệu trưởng tin tưởng Khả Lam chính là con gái ruột của Khả Loan, đồng thời cũng là cháu ruột của mình. Một sự nguy trang quá sức hoàn hảo! Người đàn bà độc ác Mỹ Trà kia rốt cuộc còn sống hay đã chết? Hàng tá câu hỏi cứ lần lượt trong đầu thầy hiệu trưởng.

~*~

~ Phần giao lưu tác giả và độc giả ~

Xong một chương nữa rồi. Ta viết phần cuối này nhằm khảo sát các nàng tí. Có nàng nào đọc phần trên mà không hiểu giống ta không? Giờ tay đi, đến ta viết ra mà còn chẳng được rõ lắm T^T. Thực ra ta đã khảo sát ba bạn, trong đó có một bạn hiểu và hai bạn không hiểu. Nên ta tóm tắt lại cái khúc này cho mấy nàng nha :

Ông chủ tịch tập đoàn Kess danh tiếng có hai bà vợ : Mỹ Trà và Khả Loan. Mỹ Trà là bà lớn, được người ta gọi bằng bà chủ tịch của tập đoàn, có một đứa con gái là Kiều Linh, lớn hơn nữ chính bốn tuổi, ông chủ tịch tập đoàn Kess và người vợ Mỹ Trà cùng con gái Kiều Linh đã mất tích sau một vụ tai nạn xe hơi khi đang đi du lịch, người ta đồn rằng gia đình họ đã chết nhưng không phải tin đồn nào cũng đúng đâu nhé! Thầy hiệu trưởng thì là anh trai ruột của bà vợ nhỏ Khả Loan, nhưng từ khi Khả Loan sinh con gái ra thì thầy không gặp được mặt em gái và cháu của mình nữa, bởi vậy không biết mặt mũi cháu gái mình ra sao, mọi chuyện êm đềm trôi qua năm năm trời thì Khả Loan và con gái bị vợ lớn cho người âm thầm đốt chết. Khả Loan là bà nhỏ, dường như không ai biết tới sự tồn tại của bà ấy, nhưng do xinh đẹp và dịu dàng nên được ông chủ tịch tập đoàn Kess yêu mến hơn bà vợ lớn... Sau tai nạn đó, tập đoàn Kess cũng biến mất khỏi giới kinh doanh, Khả Lam là con của bà nhỏ nên cũng chẳng ai biết tới cô cả. Thế là cô sống một cuộc sống như bao người bình thường dưới thân phận của một đứa bị mất cha mẹ, và mẹ cô tên Mỹ Trà đó là một điều bịa đặt, thực ra mẹ ruột cô tên Khả Loan, cô cũng chẳng biết cái bí mật động trời ấy mà cứ tưởng mình bị mất cha mẹ do tai nạn xe hơi. Người nắm giữ tất cả các bí mật đó chỉ có ba người, trong đó có bà Liên, dì ruột của Khả Lam và Kiều Linh!

Ý ta là như vậy đó, nàng nào còn không hiểu nữa thì kết bạn facebook với mình để tiện trao đổi nhé!

Các nàng cứ thoải mái mà gạch đá, ta nhận để xây biệt thự mà ^^

Với lại các nàng có thích phần giao lưu này không? Cmt cho ta ý kiến nhé, ta sẽ thường xuyên viết phần này. Phần nào của truyện mà khó hiểu thì ta sẽ nói rõ hơn trong phần giao lưu.

Ta xin hết ạ!

Mọi câu hỏi cứ cmt ở phía dưới, ta xin trả lời tất.

Cũng xin lỗi những bạn mà không thích ta gọi bằng nàng ạ.

Lịch ra chương mà hơi mơ hồ, chủ yếu ta viết bằng cảm xúc thôi nên ráng chờ nhé, đừng bỏ truyện ta buồn T^T.

Facebook : Dy Dy

~ Thân hoangbaohan1999 ~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bị Đánh - Tô Hồng Bảo

Tạm biệt thầy, tôi bước ra khỏi trường với hàng tá suy nghĩ trong đầu. Nhất định có gì đó rất không rõ ràng, mãi suy nghĩ nên tôi đụng phải người ta mà không hay. Tôi bị văng ra và té nhào dưới đất như một cái bao chứa đầy bông gòn vừa mềm lại vừa dễ thương... À mà nhắc mới nhớ nhé, đứa nào mà to con đến nỗi làm tôi phải văng ra như lò xo thế nhỉ? Tôi nhớ nhớ định bụng sẽ chửi cho tên đó một trận, nhưng khi ngược lên để xác định đối tượng thì... Một con voi ma mút vừa được hồi sinh! Trước mắt tôi lúc này đây là một con bé với thân hình "thùng phuy di động", nó đang đứng và nhếch mép cười khinh bỉ nhìn tôi, phía sau nó là hơn chục đứa con gái khác với thân hình mi nhon hơn. Biết nói sao đây nhỉ? Chặn đường đánh hội đồng à? Mấy con đó mặt đồng phục của trường Wenna, lại còn 10C5 nữa chứ. Tôi hiền lành thánh thiện quá mà, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng đây! Tôi ngây ngô ngồi nhìn con bé trước mặt mình, âm thầm đánh giá, con này chắc cũng dân anh chị đây. Trên cổ phía bên trái nó có xăm một từ chửi thề bằng tiếng anh, để tóc undercut - kiểu tóc của soái ca và cũng là kiểu tóc tôi mê nhất. Cũng chẳng quan tâm nữa, xác định luôn rồi, nguyên nhân còn chưa biết mà hậu quả đã trước mặt. Đợt này nằm viện chắc vài tháng.

- Mày là con Khả Lam bên 10D7 sao? Tụi tao đã nhìn rồi mà còn làm tới. Chính mày là đứa tát con Như bên 10C5 của tụi tao?

Giọng con bé lạnh đến thấu xương, lại còn rất men lỳ nữa. Giờ tôi mới ngộ ra con này là Less... Còn con Như bé bỏng cái nòi gì gì ấy là bồ của con này. Tôi cố gượng đứng dậy cho nó ngầu chứ thực ra chào đã sắp nát từ lâu rồi đây. Sau một hồi cố gắng tôi cũng đứng dậy được, tôi nhìn có bé đứng đầu rồi nhìn mấy con bánh bèo phía sau, trông tụi nó láo lăm, láo úr chịu được.

- Tụi bây muốn gì?

Tôi nheo mắt, gương mặt nhàm chán rất ư là lấu cá. Trên môi là nụ cười thể hiện sự khinh rẻ người đối diện.

- Tụi tao muốn như vậy nè...

Con bé đứng đầu nói, đồng thời đẩy tôi một cái thật mạnh. Do bị đẩy quá bất ngờ, tôi ngã dúi xuống nền xi măng của con đường. Cảm giác đau rát từ khuỷu tay truyền đến, nó nhức nhối, tê rát đến khó chịu, tôi nhìn xuống khuỷu tay đã bị chảy máu và trầy xước không nhẹ của mình. Một cảm xúc tức giận dâng lên trong tôi, nó thôi thúc tôi đứng dậy trả thù và đồng thời cũng làm cho chất lỏng trong suốt ở mắt muốn rời khỏi hai con ngươi mà trào ra ngoài. Tôi cố kiềm chế sự yếu đuối của mình, tôi muốn cho con bé này một trận quá.

Còn nó sau khi làm cái việc thất đức đó thì cười lớn, đám bánh bèo phía sau cũng cười theo. Đang chế giễu nhau à? Tôi bực mình đứng dậy lần hai. Ánh mắt hằn những tia đỏ :

- Mày không cảm thấy như vậy hèn lắm sao? Cái thân hình mày như vậy mà đánh một đứa bé nhỏ như tao, mấy con bánh bèo phía sau nữa, làm đếch gì hùa như chó thê? Ngón thì tụi bây lên hết trừ con bé này ra. Minh tao cần hết.

Tôi quát lớn. Biết rằng nói ra câu này là hơi bị mặt dày nhưng làm sao bây giờ? Mặt dày luôn tồn tại mãi với thời gian mà.

- Không. Nếu mày muốn đánh hội đồng thì tụi tao có thể xem xét.

Con bé đó lại cười đều. Chưa kịp nói gì nữa là tụi nó đã bay vào tôi như kiến bu đồ ngọt. Nguyên đám bánh bèo này mình tôi cân hết là chuyện nhỏ nhưng con bé to to kia mới là chuyện lớn...

Cuộc đời tôi sắp bế tắc, sắp phải định cư trong bệnh viện thì có một giọng nói nào đó rất quen vang lên, làm cả đám đó phải dừng lại.

Không nhầm thì giọng đó của... Thảo Anh!

Giọng vang lên là người xuất hiện ngay, đi bên cạnh nó còn có con My nữa. Chắc hai đứa này dắt nhau đi mua son đây.

Con My đỡ tôi lên, mặt nó nhăn nhó.

- Không ngờ có đứa dám đánh 10D7 mày ạ.

- Ủ, để tao giải quyết._ Thảo Anh cười.

Con Thảo Anh bước đến trước mặt bọn kia, gương mặt lãnh đạm mà bức người đến khó thở, xong nó nở một nụ cười nhẹ nhàng sắc mùi nguy hiểm. Cát chất giọng không cảm xúc của mình :

- Tụi bây biết đây là đâu không?

- Khu phố A hẻm 65. _ một đứa bên kia trả lời.

- Vậy tụi bây biết khu phố A hẻm 65 ai bảo kê không?

Giọng Thảo Anh vẫn bình tĩnh, chậm rãi nói rõ từng chữ.

- Anh Hai Sẹo. _ Bên kia vẫn trả lời

Thảo Anh gạt đầu rồi lấy cái điện thoại cảm ứng to tướng từ trong túi xách ra, bấm một dãy số nào đó, nó có ý mở loa thật to rồi nói chuyện rất thân thiết với người bên kia điện thoại. Từng câu từng chữ được phát ra từ miệng Thảo Anh chúng tôi đều nghe rất rõ, âm thanh trong trẻo rõ ràng, khí thế bức người, giọng nói lãnh đạm quen thuộc đó luôn mang một uy lực khiến người nghe sợ hãi.

Theo tóm tắt của tôi về cuộc trò chuyện đại khái như sau : Người nói chuyện điện thoại với Thảo Anh tên là Hai Sẹo, chủ yếu là nói về việc địa bàn thuộc quản lý của anh Hai Sẹo gì đó bị một nhóm học sinh trung học phá rối. Điều quan trọng là tên Hai Sẹo đó gọi Thảo Anh bằng cô chủ với giọng rất kính trọng. Khi nói cũng biết Thảo Anh thuộc dạng con nhà có điều kiện và máu mặt trong giới giang hồ rồi. Tôi cứ tưởng bọn 10C5 không sợ nhưng ai dè mặt đũa nào cũng xanh như tàu lá.

- Tụi bây còn dám làm loạn? Nếu muốn đánh nhau thì mười giờ tối mai tại bờ sông gần ngôi nhà hoang đường S. 10D7 nhất định không thể chịu thua 10C5 một cách dễ dàng như vậy.

Thảo Anh nói, xong tiến lại phía tôi hỏi han. Bọn 10C5 kia cũng định đi khỏi nhưng con My lại gọi lớn tên của con bé có thân hình thùng phuy kia.

Hình như nó tên Bảo thì phải? Cái gì mà Hồng Bảo gì gì đấy, tôi nghe con My gọi thế.

Con My tiến đến gần Hồng Bảo, đôi mắt đã ánh lên tia giận dữ ngút trời. Nó giơ tay lên tát thẳng vào mặt con bé Hồng Bảo đó, cất chất giọng ngọt ngào bẩm sinh của mình :

- Em không ngờ Hồng Bảo mà em quen lại đi đánh con gái, mà con đó lại là bạn thân em. Anh khác lắm.. Từ lúc chia tay đến giờ anh không còn là anh nữa rồi. Em thất vọng về anh..

Con My khóc, tất cả mọi người có mặt ở đó cũng đứng yên luôn, chỉ có Thảo Anh là lắc đầu rồi thở dài thôi. Cơ mà cái mếu gì đang diễn ra thế? Nói cứ như con My yêu Bảo vậy, kiểu chia tay còn luyến tiếc ấy.

Chưa hiểu mô tê gì sất thì tôi đã bị con My lôi đi. Chỉ kịp nghe loáng thoáng phía sau ba chữ "Anh xin lỗi".

Con My buồn quá đòi về trước, bây giờ chỉ còn tôi và Thảo Anh thôi. Tôi đem chuyện con My ra nói :

- Con My bị sao ấy?

- Nó buồn.

- Sao buồn? Mày nói tao nghe với Thảo Anh, tao không muốn con My buồn đâu, tao muốn an ủi nó.

- Mày nhà mình với Bảo quen nhau năm lớp tám. Hồi đó con My hiền với dễ bắt nạt lắm, nó hay bị mấy con bánh bèo đánh. Bảo đứng ra bảo vệ nó, từ xem Bảo là một người bạn rồi tụi nó yêu nhau. Con My chính thức bị mấy đứa cùng lớp gọi là con Less, bệnh hoạn này nọ. Nó mặc kệ vẫn một lòng yêu Bảo, nhưng hình như có một chuyện hiểu lầm nào đó khiến nó với Bảo chia tay năm lớp mười. Bảo là mối tình đầu của con My, bởi vậy bây giờ nó chẳng muốn quen ai nữa hết. Nó buồn cũng phải. Tao khuyên mày nên im lặng, đừng xen vào chuyện của tụi nó, người trong cuộc họ tự giải quyết.

- Ủ... Lâm li bi đát quá mày ơi. Nước mắt tao sắp rơi lộp độp rồi đây.

Thảo Anh cười, hỏi han :

- Này té có sao không?

- Trầy cái khủy tay rồi đây, ôi còn đâu cái tay xinh đẹp của tao.

Đau lòng quá, tôi muốn khóc, thực sự rất đau luôn, vì đau nên mặt tôi cũng nhăn nhó như tấm vải chưa được ủi thẳng.

- Về đường thương đi, mười giờ tối mai phải đánh nhau đấy.

Thảo Anh nhắc nhở.

Nhưng tôi thì vẫn còn tò mò chuyện của My. Tô Hồng Bảo, cái tên rất lạ, cả con người cũng lạ không kém!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Soái Ca Giữa Đời Thường

Sáng. Tôi chuẩn bị mọi thứ tươm tất rồi chào đi đi bộ đến trường. Vừa đi vừa mơ mộng tự dưng tôi lại nhớ đến anh Vũ Nguyên. Cũng lâu rồi không thấy anh ấy nhỉ? Anh ấy có bị làm sao không? Có ăn uống đầy đủ hay lại sụt vài kí? Vẫn đẹp trai chứ? Có nhớ đến tôi không? Càng suy nghĩ tôi lại có cảm giác bản thân mình thật vô lý, có là gì với người ta đâu. Tự cảm thấy mình ảo tưởng quá mức, một soái ca như thế thì làm gì để ý đến một con soái heo như tôi, soái ca phải theo soái tỷ để sinh ra một bầy tiểu soái chứ. Thấp cổ bé họng, nhà không điều kiện, nhan sắc không xinh, không hát hay và không hoàn hảo, soái tỷ như nào là tôi trái lại hết thì mong muốn gì được một người gần hoàn hảo như anh Vũ Nguyên để ý? Bất giác tôi cảm thấy quá tự ti về bản thân, nước mắt không tự chủ cũng rơi từ lúc nào. Trên con đường rộng lớn, người qua lại tấp nập, nhưng có ai để ý đến một bóng hình nhỏ bé đang đi bộ và khóc một cách âm thầm như tôi không? Tôi là một hòn đá cuội giữa một rừng đá quý khác. Vết thương ở khuỷu tay tự nhiên lại dờ chứng, cái cảm giác nhức nhối lại đến, nó hành hạ thân xác nhỏ bé là tôi đây. Bị ngã rất mạnh nên vết thương cũng hơi bị nặng. Gương mặt tôi nhăn nhó đến khó chịu. Nước mắt rơi càng ngày càng nhiều hơn.

Đang trong trạng thái tuyệt vọng hoàn toàn thì giọng nói nam tính vang lên phía sau lưng, cái chất giọng thân thương này...

- Vũ Nguyên!

Tôi gạt đi nước mắt và sự yếu đuối vào tận đáy lòng mình quay phác ra sau, đôi mắt vẫn còn hơi đỏ và ướt ươn ướt ánh lên sự mừng rỡ vô cùng.

Vũ Nguyên nhìn tôi nở nụ cười, nói :

- Em lại khóc nữa đúng không? Lâu không gặp giờ gặp lại cái khóc, nhớ anh à?

- Đúng! Em nhớ anh đến rớt nước mắt, nhớ cái tóc bạch kim như lông chó bạch của anh đây!

Có ai nói chuyện với người thương như tôi không? Nghĩ sao nói vậy thôi!

- Mai anh đi nhuộm tóc rồi cắt undercut luôn!

Vũ Nguyên há mắt, cười đều nhưng vẫn đẹp đúng soái! Cơ mà anh ấy định cắt undercut á? Ôi tôi cứ bị cuồng mấy bạn nam mặc sơ mi đen, cắt undercut, ngầu chết được ấy! Có khi nào tôi và anh ấy đi ngoài đường thì người ta ghen tị với tôi không? Có khi nào anh ấy mặc sơ mi đen và để tóc undercut rồi cầu hôn tôi không? Hàng tá cái có khi nào cứ hiện lên trong đầu tôi, nếu như vậy chắc tôi ngất trên cành quýt luôn quá. Cái viễn cảnh hạnh phúc ngọt ngào ấy làm mắt tôi sáng như đèn pha ô tô, mặc cho Vũ Nguyên có gọi tôi cũng không để ý nữa. Undercut ới undercut. Sơ mi đen ới sơ mi đen. Soái ca ới soái ca.

Hình như lâu không thấy tôi trả lời, Vũ Nguyên cốc vào đầu tôi một cái rõ đau, giọng đùa :

- Đang mơ có một anh chàng nào đó đến cầu hôn à?

Ách, sao anh ấy biết hay thế? "anh chàng nào đó" là anh đấy Vũ Nguyên. Ngốc vừa thôi.

Vũ Nguyên tiến đến gần tôi, rất gần rồi... Tôi cứ ảo tưởng anh ấy hôn mình nhưng ai dè đầu tôi lại lãnh một cái cốc đau điếng nữa từ anh ấy.

Tôi nhăn nhó, phùng mang trợn má :

- Đầu em là để suy nghĩ chứ không phải để cốc!

- Suy nghĩ không được thì cốc.

Tôi lại há hốc mồm với trình độ cãi bướng của Vũ Nguyên. Bỏ qua! Bỏ qua!

Lần này Vũ Nguyên cũng tiến lại gần tôi nhưng không phải cốc đầu nữa mà đưa tay lau những giọt nước mắt còn vương lại trên gương mặt không hoàn hảo của tôi. Gương mặt ấm áp của anh ấy ở gần tôi lắm, tôi còn cảm nhận được cả hơi thở của anh ấy nữa, cái thái độ ân cần vén từng sợi tóc dính bết trên mặt ra sau tai làm tôi cảm thấy lạ lẫm, có chút gì đó xao xuyến, có ít gì đó hạnh phúc. Tôi dơ ra chăm chú nhìn gương mặt của anh ấy, cảm giác khó tả...

- Lần sau không được khóc nữa biết không? Em bị đau khuỷu tay à? Đau thì phải nói chứ. Xin lỗi vì không xuất hiện kịp thời...

- Không... Không sao. Thảo Anh nó giúp em được rồi mà. Mình đi học thôi. Trễ là toi đấy.

Vũ Nguyên cười híp mắt gạt đầu, tôi cũng được đèo trên chiếc xe đạp của anh ấy. Nói thật chứ đi trễ với tôi có là gì đâu, cùng lắm là bị ngồi số đầu bài thôi, chỉ là nói vậy cho bớt cái không khí méo thế gọi tên lúc này thôi. T^T.

~*~

Tôi bước vào lớp. Tiết học đầu tiên bắt đầu.

Tiết Lý.

Tôi chính thức gục mặt xuống bàn sau mười lăm phút chiến đấu với đồng lý thuyết dài ngoằn ngoèo. Mắt thì díp lại, tai thì cố gắng nghe giảng, miệng thì cứ năm phút ngáp một lần như đã lập trình sẵn. Mười phút sau có một đứa ngồi phía góc lớp chìm vào giấc ngủ. Con My ngồi bên trên thấy tôi ngủ liền

cười gian hết sức, tay nó lay tôi.

- Ê Lam, thầy kêu mày lên lau bảng kia.

Nghe con My nói, tôi ngáp cái rồi nhìn lên cái bảng chỉ chút chữ. WTF? Mới có mười phút thôi mà thầy viết gì nhiều thế? Mặc kệ, tôi bước lên bảng như một vị anh hùng lên giải bài tập vậy. Cả lớp nhìn tôi như một người hùng, thầy cũng nhìn tôi với một ánh mắt hài lòng không kém.

Tôi chậm rãi từng bước vững chắc lên phía bục giảng. Đôi mắt ánh lên tia vui vẻ, cũng vì thế mà tôi lại quay qua cười với thầy đang ngồi chiếm chế trên ghế giáo viên, thầy nhìn mặt tôi tươi như hoa nên cũng cười lại rồi gật đầu. Mong sao đứa học trò nhỏ này siêng năng chăm phần lên giải bài tập. Nhưng hành động của tôi thì khác thầy và các bạn trong lớp nghĩ, tôi lại cầm bông lau bảng thay vì cầm phấn, chậm rãi lau từng chữ mà thầy viết trên bảng trắng xóa. Có vẻ thầy về cả lớp hơi bị bất ngờ, chỉ có hai con ngồi trong góc lớp là Thảo Anh và Huỳnh My bùm miệng cười. Tôi chẳng hiểu mô tê gì sất chăm chỉ lau bảng thôi. Khi cái bảng chỉ chút chữ được thay bằng cái bảng trống trơn tôi mới bước về chỗ ngồi, mặt vẫn tỉnh bơ nhìn thầy cười cười. Thầy dạy Lý lớp tôi ức quá, mặt thầy đỏ phai nói là dữ dần luôn, cả người thầy vì giận quá cũng run lên, xách cặp ra khỏi lớp mặc dù chưa hết tiết, trước khi đi thầy còn phán một câu :

- Em... Em! Quá lắm rồi. Cái lớp này, không thể chịu được nữa.

Tôi vẫn ngờ như bò đeo nơ? Có gì đang diễn ra vậy?

- Ê Lam, tao tưởng mày lên giải bài tập nâng cao thầy cho chứ. Ai dè đâu mày lên lau bảng làm ông tức chết! _Con ngồi phía dưới tôi nói mà miệng cười tươi ghê lắm.

Hả? Bài tập nào? Rõ ràng con My nói thầy kêu tôi lau bảng mà? Đầu óc chậm chạp của tôi bắt đầu hoạt động và tôi ngộ ra rằng tôi bị con My và Thảo Anh troll. Nhục! Quá Nhục!

Từ đây tôi rút ra một kinh nghiệm xương máu rằng : ĐỪNG BAO GIỜ NGỦ KHI NHỮNG ĐỨA BẠN KHỐN NẠN CÒN THỨC! Không khéo lại bị troll như tôi đây. Tiếp sau đó là một màn rượt đuổi quanh lớp của ba con khủng : Thảo Anh - Huỳnh My - Khả Lam.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đình Kiều Linh

Chín giờ ba mươi tối. Tôi đang sung sướng thưởng thức món chè bưởi do đi làm thì có tiếng chuông cửa. Khỏi nói cũng biết là hai con mặt mâm kia rồi. Bỏ ly chè thơm phức phức xuống một cách luyến tiếc, tôi chạy ra ngoài cổng.

- Hế lô, bạn hiền!

Con My cười toe toét đưa tay lên chào tôi còn Thảo Anh chỉ cười mỉm.

- Mười giờ mới đánh mà mày? Bây giờ mới chín rưỡi.

Tôi nhăn nhó đi vào nhà, hai đứa kia cũng đi theo sau. Vào đến nhà, con My thì tỏ ra thân thiện lắm luôn cơ, mặt nó hiền khô nói "con chào đi" ngọt sớt, rõ ràng Di Liên là đi của tôi mà. Còn Thảo Anh thì gương mặt hiền hơn một chút, tỏ ra là một người lịch sự, có cái điềm đạm của người trưởng thành nữa.

- Tụi bây lên phòng với tao đi.

Tôi nói, con My cũng theo sau tôi, chỉ có Thảo Anh là nó nói muốn ở đây nói chuyện với di thôi. Tôi cũng chẳng quan tâm nên à ừ đồng ý.

~*~

- Con chào đi ạ, con tên là Thảo Anh. Bạn của Khả Lam ạ.

Bà Liên nhìn người con gái trước mặt, trên môi bà ta vẫn là nụ cười hiền hậu đã che giấu những bí mật tội ác hơn chục năm nay.

- Mời con ngồi!

Đưa ly trà cho Thảo Anh, bà ta tỏ ra thân thiện.

- Con Khả Lam nhà đi tuy lớn nhưng nó còn khờ lắm. Có gì con giúp đỡ nó giúp đi nha.

- Dạ việc đó đi cứ yên tâm ạ. Mà đi oi... Con trông đi quen lắm.

Thảo Anh nói, gương mặt đắm chiêu suy nghĩ. Gương mặt này, cái tên này... Rất quen!

- A! Con nhớ rồi đi chính là Đình Mai Liên - Nhị tiểu thư của tập đoàn Kess mười một năm về trước...

Gương mặt bà Liên biến sắc, ánh mắt hốt hoảng vô cùng, giọng lắp bắp :

- Sao... Con biết? Tập đoàn Kess đã không còn từ mười một năm trước rồi. Mười một năm trước con cũng còn rất nhỏ mà...

- Ở nhà con có rất nhiều tài liệu về tập đoàn Kess cũng như nhị tiểu thư Mai Liên và chủ tịch tập đoàn ông Tiến Dũng. Lúc nhỏ con hay nghe ba mẹ con nhắc đến tập đoàn Kess nhiều lắm.

- Vậy ba mẹ con tên gì? và có kinh doanh không?

- Có ạ. Nhà con có tập đoàn Hoàng Gia và ba con là Hoàng Gia Định.

Đôi mắt bà Liên nhắm lại, từng dòng kí ức năm đó lại ùa về... Tập đoàn Hoàng Gia... Kinh doanh các phần mềm điện tử nổi tiếng khắp thế giới, cũng là đối tác làm ăn của tập đoàn Kess...

- Mà đi oi, nói vậy thì Khả Lam chính là người thừa kế số một của Kess rồi phải không ạ?

- Không... Không hẳn là vậy đâu. Kess đã phá sản vào mười một năm trước sau vụ tai nạn của ông Tiến Dũng rồi, vì vậy đi mong con đừng nói chuyện này cho Khả Lam biết. Nó chắc chắn sẽ rất đau lòng...

~*~

Khi ba đưa trẻ bảo là đi học nhóm rồi ngủ tại nhà Huỳnh My thì bà Liên hoảng hốt. Bà vội lấy chiếc điện thoại bấm một dãy số không lưu trong danh bạ nhưng đã thuộc lòng.

- Đã khuya vậy rồi bà gọi tôi có việc gì không?

Bên kia chiếc điện thoại nói, giọng rất trong và nhẹ nhàng...

- Kiều Linh con ơi! Có người đã phát hiện ra thân phận của đi rồi... Có sao không hả con.

Người con gái bên kia nheo mắt một hồi :

- Đó là ai?

- Một con bé tên Thảo Anh, là bạn của Khả Lam.

- Bà yên tâm đi. Sẽ không sao hết.

- Con... Đừng làm hại Khả Lam, đi xin con...

Cô gái mang tên Kiều Linh không trả lời chỉ lạnh lùng cúp máy.

~*~

Tại một tòa nhà cao chọc trời đứng sừng sững trong lòng thành phố. Người ngoài nhìn sơ qua cũng biết nó sang trọng và đẳng cấp như thế nào. Bên trong tòa nhà, tại tầng cao nhất. Một người con gái đẹp mê hồn với đôi mắt thăm đượm nỗi buồn đang nhìn xa xăm thông qua cái cửa kính cỡ to. Thân ảnh nhỏ bé trong chiếc váy trắng tinh khiết đang ngồi trên bàn làm việc, thường thức tách cà phê không đường nóng hổi. Người đó không ai khác đó chính là Đình Kiều Linh.

Cô mệt mỏi tựa lưng vào chiếc ghế chỉ dành cho CEO. Đôi mắt rời khỏi khung cảnh thành phố nhộn nhịp lấp lánh ánh đèn ngoài kia. Khẽ nhắm hờ hai mắt, một mảng kí ức bị cô bỏ quên lâu ngày lại được dịp trở dậy mạnh mẽ. Năm đó... Cũng áo đầm trắng... Cũng có những nụ cười... Một kết thúc bi thảm, sự giải thoát cho cái vẻ bề ngoài mỏng manh yếu đuối. Tai nạn tưởng chừng như là một kết thúc buồn cho tất cả nhưng đó mới là mở đầu cho sự trả thù. Sẽ không còn một cô bé yêu màu trắng tinh khiết nữa, mà là những giọt nước mắt trong suốt mặn đắng, là sự lạnh lùng miên cưỡng.

Một ngày đẹp trời của mười một năm trước...

Từng làn gió mát mẽ thổi qua làm rung rinh những bông hoa đỗ quỳen tím, đỗ quỳen như cũng muốn hòa mình vào gió, những bông hoa e ấp khẽ đung đưa theo chiều gió một cách nhịp nhàng và ăn ý. Một đứa bé gái khoảng chín tuổi từ trong nhà bước ra. Trên môi là nụ cười mãn nguyện nhìn những bông hoa màu tím ngọt ngào trong vườn nhà mình. Chiếc váy trắng xóa với những hạt cườm lấp lánh đính khéo léo xung quanh eo càng làm tôn lên vẻ trong sáng đáng yêu của đứa trẻ. Đứa bé gái nổi bật lạ thường giữa cả vườn hoa tím nhờ chiếc váy trắng của mình. Khẽ gọi :

- Ba ơi, xong chưa ạ. Mình đi thôi, kéo mẹ lại chờ lâu.

Chất giọng trong trẻo được đáp lại bằng cái giọng chững chạc của một người đàn ông :

- Rồi, ba đến ngay đây công chúa của ba.

- Ba ơi mình cho Khả Lam đi được không ba?

Người đàn ông khẽ cười, xoa đầu cô con gái nhỏ.

- Không được đâu con gái, Khả Lam còn rất nhỏ, con bé phải ở nhà để mẹ Loan chăm sóc. Khi nào lớn ba sẽ cho hai đứa đi du lịch được không?

Đứa bé gái cười, gật đầu.

~*~

Chiếc BMW sang trọng phóng nhanh trên con vệt. Địa hình rất nguy hiểm nhưng cũng phải chịu thua trước sự cầm lái khéo léo của người điều khiển.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sự Thật

Ông Tiến Dũng vừa mỉm cười vừa lái xe, nhìn lại gia đình nhỏ của mình. Một người vợ lớn xinh đẹp và luôn yêu thương chồng con, một người vợ nhỏ dịu dàng và chịu thương chịu khó. Hai đứa con ngoan ngoãn và xinh xắn, còn gì hạnh phúc hơn? Nhưng ông không biết đó chỉ là vẻ bề ngoài..."Ting ting" - tiếng chuông điện thoại vang lên, ông Dũng kết nối với tai nghe của xe, bắt máy :

- Alo, tôi Tiến Dũng đây. Cho hỏi ai đang ở đầu dây bên kia?

- Em... Mai Liên đây... Không hay rồi anh ơi, chị Khả Loan và Khả Lam bị người ta hãm hại. Khả Lam hiện nay vẫn an toàn sau khi được cứu khỏi đám cháy nhưng con bé... Trí nhớ của con bé không còn nữa... Còn chị Loan đã... Chết trong đám cháy rồi anh hai ơi!

Bà Liên hốt hoảng nói, giọng rất gấp gáp.

Tai ông Dũng như bị ù đi khi nghe tin dữ. Gia đình hạnh phúc rồi sẽ ra sao? Sẽ như thế nào khi sự mất mát quá lớn? Đôi mắt của người đàn ông nhắm lại một cách mệt mỏi. Ông đang bị cuốn vào dòng suy nghĩ miên man không tài nào thoát khi được cho đến khi..

- Ba à! Cẩn thận phía trước!.

Kiều Linh hét lên, ông Dũng chợt thoát khỏi cái dòng suy nghĩ đó nhưng đã quá muộn... Chiếc BMW sang trọng đang rất gần với chiếc xe tải. Ông bẻ tay lái, chiếc xe màu đen sang trọng đã tránh được chiếc xe tải đó nhưng lại đâm vào rào cản và lao xuống vực.

Kiều Linh hoảng loạn ôm chặt lấy bà Mỹ Trà mà khóc lóc. Chiếc xe đập vào vách núi làm ông Dũng cũng đập đầu vào cửa xe. Trên đầu máu đã loang ra không ít. Bà Mỹ Trà trong tình thế cấp bách đã không chịu đựng được nữa, hình như bà ta không sợ chết. Giọng chua ngoa và mang vài phần trách móc :

- Năm xưa ông bắt chấp mọi thứ lấy con đàn bà hư hỏng kia về mặc dù đã có vợ con. Hôm nay ông lại vì chuyện của con đàn bà đó và đưa con hoang của nó mà buồn bã, hại vợ và con gái ông ra nông nỗi như thế này sao? Nếu người chết trong đám cháy là tôi thì ông có như vậy không hả? Ông muốn hại con gái chúng ta chết ở nơi hoang vu này sao? Muốn thấy con gái chúng ta không có tương lai sao?

Bao uất hận mười mấy năm nay đều được bà Mỹ Trà tuôn ra hết nhưng đáp lại là sự lãnh đạm của ông Dũng.

- Tôi xin lỗi bà và Kiều Linh nhiều lắm. Nhưng tôi thực sự không hối hận khi lấy Khả Loan về làm vợ. Mọi tài sản tôi sẽ để lại cho bà và Kiều Linh... Nhưng mong bà hãy thay tôi chăm sóc Khả Lam cho thật tốt... Bây giờ tôi phải theo mẹ của con bé thôi. Bà mau ôm Kiều Linh nhảy khỏi xe đi, gần đây có người sinh sống. Họ sẽ cứu mẹ con bà.

Ông Tiến Dũng nhấn nút mở cửa xe, nhanh chóng đẩy hai mẹ con Kiều Linh ra ngoài. Trên môi vẫn là nụ cười miễn cưỡng. Bà Mỹ Trà trong lòng tức anh ách, không muốn ông Tiến Dũng chết nhưng giữa con gái và chồng bà ta phải chọn một, tương lai của Kiều Linh còn rất dài..

Từ hôm tai nạn đó bà Mỹ Trà quyết tâm không để đứa con hoang Khả Lam đó sống yên thân, nhất định nó phải trải qua cái cảm giác đau khổ vì tình như thế nào. Tập đoàn Kess dưới sự điều hành của bà Mỹ Trà cũng ngày càng phát triển nhưng với một cái tên khác. The Queen!.

Trở về với thực tại...

Kiều Linh chìm trong dòng kí ức không mấy tốt đẹp đó. Cái ngày mà ba cô rời bỏ mẹ con cô, rời bỏ cõi đời đau khổ này để đi đến một thế giới khác, đến với người phụ nữ mang tên Khả Loan kia. Cái cảm giác ấy, đau, rất đau!

- Kiều Linh, con lại nhớ về năm đó à?

Bà Mỹ Trà đặt tay lên vai con gái, gương mặt lộ rõ nét yêu thương.

- Dạ... Con không ngờ năm đó ba lại...

Lời nói ngập ngừng không thể nói lên được. Bà Mỹ Trà nhìn con gái vậy mà xót xa, ánh mắt đã đầy lửa hận.

- Mẹ nhất định phải bắt con gái của con đàn bà đó trả giá. Để xem nó đau khổ vì tình như thế nào.

- Mẹ à... Hay mình đừng làm vậy với Khả Lam nữa... Con bé không có lỗi...

Bà Mỹ Trà không trả lời, quay đi với một quyết tâm trả thù cao ngất.

~*~

Chín giờ năm mươi tối.

Một đám học sinh trung học đã có mặt ở bờ sông.

- Sao tụi 10C5 chưa đến! Tụi nó sợ 10D7 rồi chúng mày ạ!

Thằng con trai nói, con My bên cạnh nhìn đồng hồ trên tay, trả lời:

- Mới chín giờ năm mươi mà. Còn mười phút. Ngắm cảnh đi.

- Cảnh có gì đâu ngắm, Nhìn âm u thấy ghê luôn à.

Tôi nhìn khung cảnh một lượt, tối thui, lạnh lẽo phát ớn. Sao đánh nhau không chọn chỗ nào sáng sáng náo nhiệt chứ! À mà cho công an gồm cả cả đám lên phường à. -_-

- Ê trong khi chờ tụi nó đến tao kể chuyện ma cho tụi bây nghe.

Thằng bạn bự Thiên Nhật lên tiếng. Ôi em sợ ma mà!

- Câm ngay! Bà phang cho đôi dép vào mồm bây giờ. Bà vả xéo hàm nghe chưa hả! @@

Tôi quát lớn. Tay ôm chặt Thảo Anh với con My. Mắt nhìn ngôi nhà hoang gần đó, dưới bóng tối mờ ảo, ngôi nhà như có ma lực gì đó khủng khiếp lắm. Kinh khủng!

- Rất lâu rồi... Tại bờ sông này có...

Thằng Thiên Nhật bắt đầu kể, giọng trầm cảm lạ lùng. Tôi hoảng sợ hét lên.

- CÂM NGAY! TAO VẢ VỖ MỒM THẬT ĐÃY.

Cả đám cười nhiệt tình, mặt tôi thì ngổ hết chỗ nói. Thì ra nó chỉ bịa ra thôi. Nhưng cũng ghê lắm à. Không phải dạng vừa đâu.

Đang vui vẻ thì bọn 10C5 đến... Ba chấm để chương sau nhá! Hê hê.

~*~

~ Phần giao lưu ~

E hèm! Chào các bạn nha, mình đã trở lại rồi đây.

Hôm nay mình viết phần giao lưu là muốn nói với các bạn đôi điều. Chương 13 ý, do một số trục trặc nên lần đầu tiên mình up thiếu, mình đã khắc phục bằng cách xóa chương và viết lại nhé! Nhưng một số trang lấy truyện nhanh đến mức mình không ngờ luôn, nên bản cập nhật không đầy đủ.

Bây giờ mình nói luôn nhé : TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC TÁC GIẢ ĐĂNG CHÍNH THỨC TRÊN SANTRUYEN.COM THÔI!

Các bạn theo dõi thì lên sàn nhé ^^

À mà còn các ad của các trang khác, lấy truyện ghi nguồn nhé! Chân thành cảm ơn ạ!

Thân Hoangbaohan1999 (CD)

Để tiện hơn các bạn gọi mình là Dy nhé!

Cảm ơn đã theo dõi truyện!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Diên Vĩ Tình

Tôi lướt đôi mắt qua bọn 10C5, quả nhiên Hồng Bảo không đến. Bọn 10C5 nhìn 10D7 chúng tôi ra vẻ phách lối lắm, như đã nắm được phần thắng trong tay. Con Như bước lên cao hơn so với đồng bọn, miệng là cái nhếch mép khinh thường, đôi mắt ánh lên vẻ cay độc muốn này lửa nhìn con My. - 10D7 thì sao? Toàn một lũ con ông cháu cha cậy quyền hiếp yếu!

Ý này là muốn ám chỉ con Thảo Anh vì nhà nó một tay che trời, trong cái trường này hay cả thành phố này có ai dám động đến nó đâu chứ, đúng là dân có máu mặt hơn hẳn dân thường nha!

- Nhưng tui tao biết điều còn hơn mấy đứa nói nhiều không biết nhục.

Con My phát ngôn có thể nói mang tính chất hồn nhiên nhưng vô tình chứa độc tố có thể khiến cho đối phương đơ lờ ngay lập tức. 10D7 bọn tôi đã sôi máu rồi nhưng con Thảo Anh lại ra hiệu là phải bình tĩnh, ừ thì bình tĩnh xem kịch hay vậy.

Thảo Anh tiến đến trước mặt con Như, khoanh tay, nhếch mép chậm rãi nói :

- Này cô gái! Bọn tôi đã không muốn làm gì cô á, thì cô làm ơn im cái miệng của cô lại đi. Tôi nói cho cô biết, cô xem lại cái nhân cách của cô đi ha, cô đủ trình để đi phán xét người khác sao? Nhân cách cô bị làm sao thì Hồng Bảo nó mới đối xử với cô vậy thôi. Nên bớt có đi gây chuyện đi ha. Ok?

Tôi há hốc mồm, xém đứng không nổi mà rơi xuống sông rồi chứ. Chơi với Thảo Anh mấy tháng trời mới biết ngoài ngầu lòi, chất lừ, nhà có điều kiện, xinh đẹp, giỏi võ ra thì cái trình chửi nhau cũng không vừa, câu nào phát ra từ miệng nó cũng như dao ý. Chửi ấy rất ít khi mở miệng nhưng một khi đã kích thích cái miệng của chị ý rồi thì chuẩn bị tinh thần đi ha mấy đứa.

- Mà...

Con Như tức không nói nên lời, đôi mắt đã đỏ ngầu, nghiêng răng ken két, chỉ biết ra lệnh cho bọn 10C5 xông lên. Lên thì lên, 10D7 sợ gì 10C5? Thế là tập thể hai lớp từ con trai đến con gái đều xông lên một lượt, khung cảnh yên tĩnh nơi bờ sông có ngôi nhà hoang u ám và vài cái mộ giờ đây đã nhộn nhịp đến lạ. Tôi thì chẳng biết võ gì cả, cứ nhắm thẳng mặt chúng nó mà cào cào, đấm đá cho hả giận, tôi để ý con My cũng như tôi, có điều chân ngắn nhiều đứa bên 10C5 cao quá con My đã không tới. Bởi vậy chân ngắn nó khác chân dài vậy đấy! Mà nếu muốn coi võ thật sự thì phải nói đến Thảo Anh rồi, con nhà ai mà vừa giỏi vừa đẹp thế không biết. Các đòn đánh, đá, đỡ đều được Thảo Anh thực hiện một cách khéo léo, một mình nó mà hạ gục được ba thằng con trai bên 10C5 ý chứ. Trông phát khiếp luôn.

Đám sừ nhi càng ngày càng nhoi càng ồn ào, may là gần đây không có người sinh sống, nếu có thì cả đám bị tấn cho một trận rồi gom hết lên đồn công an rồi. Trong đám đông ồn ào, tai tôi như bị ù đi vì tiếng cãi vã, tiếng chửi nhau cứ vang lên liên tục rồi còn tiếng đánh nhau nữa. Bỗng tôi nghe loáng thoáng được tiếng con My vang lên đâu đó. Rõ ràng nó kêu là "Thảo Anh, Khả Lam cứu tao". Tôi cố tìm nơi phát ra tiếng kêu cứu thì phát hiện con My đang bị một vài thằng con trai và con Như bịt miệng lại, có ý như bắt cóc ấy. Tôi định gọi Thảo Anh nhưng do tình hình hoảng loạn nên quyết định đuổi theo một mình.

Tụi nó làm con My ngất xỉu, rồi bế con nhỏ đi tít vào ngôi nhà hoang mà chẳng ai hay biết. Tôi sợ bọn nó làm hại con My nên lên đi theo. Ngôi nhà hoang màu trắng như nổi bật và ma mị hơn trong bóng tối, trên ngôi nhà còn có nhiều vết cháy xém. Theo tôi đoán thì ngôi nhà này đã bị cháy và bị bỏ hoang một thời gian dài. Tôi vừa bước vào trong ngôi nhà, khung cảnh xung quanh hoang tàn đổ nát, có một vài thứ đã bị cháy không ít. Nhìn sơ khung cảnh bên trong, tôi cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, hình ảnh người phụ nữ và đứa trẻ trong đám cháy lớn cứ hiện lên ngày một rõ hơn, y như cái lần tôi thấy ảnh của người phụ nữ đó trong nhà thầy hiệu trưởng vậy. Rốt cuộc ngôi nhà nhỏ này có gì mà làm tôi xao xuyến, thần thương đến vậy?

Cố kìm nén cơn đau đầu lại, tôi bám theo con Như, lấy cái điện thoại trong túi ra gọi Thảo Anh, một hồi lâu sau nó mới bắt máy :

- Thảo Anh không xong rồi, con My bắt cóc con Như ý nhằm con Như bắt cóc con My đến ngôi nhà hoang!

Rối ren cộng thêm cơn đau đầu nên tôi loạn hết cả lên, Thảo Anh nghe tôi nói cũng hốt hoảng không kém :

- Cái gì! Con Như dám...! Được rồi đợi tao.

Cuộc trò chuyện qua điện thoại kết thúc ở đó, tôi chọn một góc khuất và... Rình!

Bọn nó để con My dựa vào một cây gỗ còn nguyên, dùng dây thừng trói hết tay chân con nhỏ lại. Con Như nhìn con My đang ngất đi. Miệng lạnh lùng ra lệnh :

- Tạt nước lạnh vào nó đi.

Thằng con trai bên cạnh lấy ra một chai nước khoáng ướp lạnh như có chuẩn bị trước ý. Tạt vào là con My tỉnh liền luôn. Nó tròn mắt lên, nhìn xung quanh mới biết mình bị bắt cóc.

- Con chó! Mày dám bắt cóc tao sao? _Con My hét lên.

- Sao không dám? Mày có tin là tao rạch mặt mày rồi chà muối ớt lên không hả? Tao phải hủy hoại gương mặt của mày để cho mày không thể đi quyến rũ Hồng Bảo của tao nữa. Thậm chí tao có thể giết mày rồi đốt xác.

- Mày điên rồi Như à! Dừng mọi thứ lại đi.

- Haha. Tao điên ư? Là điên vì tình đó, chính mày đã làm tao ra nông nổi này! Mày có biết năm lớp tám tao thích Hồng Bảo không? Vậy mà... Mày và nó lại quen nhau, mày có biết tao đau lắm không hả? Mày muốn mọi thứ dừng lại? Quá trễ rồi My à, tao đã từng xem mày là bạn tốt mà mày lại cướp mất trái tim của người tao thương! Nhưng được thôi, mọi thứ sẽ dừng lại khi mày chết!

Con Như cười cay độc, ánh mắt đỏ chứa đựng sự tức giận tựa quỷ dữ, khi sự chịu đựng của con người ta đã đạt đến giới hạn thì ngại gì mà không bộc phát.

- Ngô Huỳnh My! Mày muốn chết bằng cách nào? Hay là chết trong lửa nhé?

Con Như nói, mặt cười gian hết sức. Tôi là người ngoài cuộc mà còn khâm phục độ điên của nó nữa chứ. Đúng là khi con gái điên vì tình thì xác định có chuyện rồi.

Nói là làm, con Như lấy một can xăng từ tay bọn đàn em, đổ xung quanh ngôi nhà và đổ cả lên mình con My nữa. Đầu tôi lúc này con đau mạnh mẽ trời dậy, khi con Như cầm cái bật lửa, có một loại cảm giác gì đó thân thương lắm, nó thôi thúc tôi là phải bảo vệ ngôi nhà, nhất định không cho ngôi nhà cháy lần nữa. Tôi như một đứa mất trí lao ra ngoài, giật cái bật lửa từ tay con Như, mắt đã đỏ ngầu vì tức giận và xúc động. Tôi hét như điên dại :

- KHÔNG ĐƯỢC! TAO CẤM MÀY KHÔNG ĐƯỢC LÀM GÌ TỒN HẠI ĐẾN NGÔI NHÀ NÀY!

Con Như nhìn tôi kinh ngạc, miệng ấp úng :

- Khả... Lam! Mày theo dõi bọn tao? Vậy thì tốt quá, tội bây trói con nhỏ này lại cho tao.

Cười nửa miệng, Như bước đến gần tôi, nó tát tôi một bạt tay rất mạnh nhưng tôi vẫn không chịu thua, vẫn luôn miệng chửi bới ra vẻ ngoan cường lắm.

- Đánh chết nó cho tao!.

Lời nói phát ra từ miệng con Như cũng là lúc tôi bị hai thằng con trai lôi ra giữa nhà. Bọn chúng, mạnh ai nấy nắm, đá mạnh lắm, tôi cảm nhận được con đau như muốn rã rời thân xác. Cơ thể tôi nhũn ra như cọng bún, tôi thấy trên người mình máu me be bét, nước mắt mặn chát cũng giọt ngắn giọt dài thay nhau rơi ra. Tôi lịm đi trong cơn đau, bỏ lại phía sau tiếng la hét và khóc lóc của con My cũng như tiếng cười man rợ của con Như. Tôi chìm vào một không gian khác, ở đó tôi thấy người phụ nữ đã chết trong đám cháy, thấy mọi người trong gia đình mình, tôi mỉm cười...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Sự Sống Và Cái Chết

23:45 pm. Bệnh viện bậc nhất thành phố.

Ca cấp cứu vừa mới được đưa vào là một cô gái với thân hình nhỏ nhắn, trên người đầy máu me, cơ thể chỗ nào cũng bị bầm dập. Tường chừng như tổn thương tất cả các phần cơ thể, do bị đánh mạnh và trong một thời gian dài nên tỷ lệ sống sót chỉ là 50%, còn tùy vào ý chí đấu tranh với tử thần để được sống nữa...

~*~

Bên trong phòng cấp cứu.

Đội ngũ bác sĩ và y tá của bệnh viện đang làm việc hết mình, tình trạng của cô gái này cực kì nguy cấp. Đôi mắt của vị bác sĩ nào cũng mang đầy vẻ mệt mỏi. Cô gái này không những bị thương cơ thể mà còn có máu bầm trong não, chắc do tai nạn năm xưa?

- Thưa bác sĩ, cô gái này e là không qua khỏi rồi, tim của cô ấy đập rất nhẹ.

Đôi mắt của vị bác sĩ già nhất nhắm lại rồi mở ra mang vẻ cương quyết vô cùng, mỗi ca cấp cứu bác sĩ đều phải giành giật mạng sống của bệnh nhân với tử thần. Họ đang cố hết sức để đem cô gái này trở lại.

Lúc này ở trong giấc mơ của cô gái...

Khả Lam đang đứng trước mặt ba mình và người phụ nữ có tên Khả Loan, họ mỉm cười phúc hậu nhìn đứa con gái của mình. Bà Loan đưa tay lên vuốt tóc con gái, trên môi vẫn là nụ cười hiền.

- Khả Lam à, ba mẹ nhớ con lắm!

- Ba mẹ...

- Khả Lam, nghe mẹ, con phải sống. Con nhất định không được buông xuôi. Còn rất nhiều người lo cho con, con còn có Vũ Nguyên nữa, phải sống để hưởng hạnh phúc chứ.

- Nhưng ba mẹ ơi, con mệt lắm, con đau lắm. Con mệt rồi không thể trụ được nữa, con muốn ngủ... Muốn đi cùng ba mẹ.

- Ngoan nào, ba biết con gái của ba rất mạnh mẽ mà. Con sẽ không chịu thua tử thần đâu? Đúng không?

- Đúng đó, con gái của mẹ mạnh mẽ lắm. Nghe ba mẹ đi con, quay trở về với mọi người đi..

- Nhưng con sẽ phải xa ba mẹ sao? Con không muốn...

- Đừng làm nũng nữa, không còn thời gian đâu Lam à, mau bước qua cánh cửa hình tròn đó đi! Nếu không con sẽ không được trở về đâu.

Bà Loan và ông Dũng hốt hoảng nói, không cần biết Khả Lam có đồng ý hay không liền nhanh tay đẩy con bé vào cánh cửa hình tròn. Cánh cửa mờ mờ ảo ảo cứ như sắp đóng lại ý. Đây đích thị là ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Trở về với căn phòng cấp cứu...

Đã mấy giờ đồng hồ trôi qua, kết quả vẫn là con số không to lớn, có khi còn thành số âm luôn ý chứ. Cô gái nhỏ bé nằm trên chiếc giường đó, vẫn chẳng tiến triển gì tốt, hơi thở và nhịp tim ngày càng yếu ớt. Cơ thể toàn là những vết bầm và băng trắng, trên gương mặt nhợt nhạt đôi mắt cô gái nhắm nghiền nhưng nước mắt chảy ra không ngừng.

Mọi việc tưởng chừng đã đi quá xa và không còn cứu vãn được nữa thì...

- Bác sĩ! Nhịp... Nhịp tim cô ấy, có tiến triển rồi!

Y tá thốt lên vui mừng, kỳ tích đã xuất hiện! Hay nói đúng hơn là điều kì diệu đã xảy ra. Chiếc máy đo nhịp tim đang hoạt động hết công suất, không còn là những đường thẳng dài nữa mà là những đường cong cho sự sống!

~*~

Ting - Chiếc cửa phòng cấp cứu mở ra sau mấy tiếng dài đóng chặt. Vị bác sĩ già với mái tóc muối tiêu bước ra, ông nhìn những người đứng đó bằng một ánh mắt vui vẻ, gương mặt phúc hậu:

- Cô gái này qua cơn nguy kịch rồi. Nhưng cơ thể thương tổn không ít, cần phải nghỉ ngơi và cho ăn với chế độ dinh dưỡng hợp lý. Tránh cử động mạnh, à mà não con bé bị tổn thương cũng khá nghiêm trọng, còn có máu bầm nữa. Không biết là bị khi nào. Cô ấy bị mất đi phần trí nhớ quan trọng, khi nào máu bầm tan thì cô ấy sẽ nhớ lại. Mọi người có thể vào thăm cô ấy.

Vị bác sĩ già bước đi cũng là lúc Thảo Anh, Huỳnh My, Vũ Nguyên, Thiên Nhật vào thăm Khả Lam. Nhìn Khả Lam nằm yếu ớt trên giường bệnh, mặt người nào cũng xót xa lắm. Khả Lam khẽ cựa mình, cười yếu ớt, trong dáng vẻ lúc này không khác bánh bèo là mấy đâu nha.

- My, mày có sao không? Con Như có làm gì mày không?

- Híchic, Lam ơi tao xin lỗi mày, vì chuyện của tao mà mày ra nông nỗi này. Huhu. Tao không sao hết, khi mày ngất đi được một lúc thì Thảo Anh tới.

- Nhìn mày kia, như cái xác biết nói á. Hê hê. Tôm chết được!

Thiên Nhật châm chọc, Nhìn qua Huỳnh My nói tiếp :

- Cũng cảm ơn mày vì đã cứu Huỳnh My chân ngắn nhà tao nhá!

- Ê, đừng chạm nha thằng kia! Chân tao ngắn liên quan gì đến kinh tế nhà mày hả? Còn ai là của mày nữa? Thằng mặt dày ăn nói cẩn thận tao phang cho đôi dép giờ.

...

...

...

Thế là chị My và anh Nhật cứ thế mà cãi nhau ngon lành chẳng thèm chú ý đến ai. Đến khi Thảo Anh ra tay thì mới chịu dừng. Thực ra thì Thiên Nhật để ý bà My chân ngắn nhà ta từ hồi đầu năm lớp mười. Nhưng khổ nỗi chân ngắn mà khó cura quá, cura mãi vẫn chẳng đỗ. Nhật cũng đẹp trai ngồi ngồi có thua gì Vũ Nguyên đâu, mỗi tội mặt bựa và dày quá, có đánh đuổi cào cấu quyết liệt thế nào đi nữa thì mặt vẫn tro ra và cứ kè kè bên bà My. Hôm nay Huỳnh My bị cú sốc lớn, nhân cơ hội này là anh Nhật cướp chìa khóa rồi xông vào trái tim yếu ớt nhỏ bé của Huỳnh My. Thế là Huỳnh My cho Thiên Nhật cơ hội theo đuổi.

- Huỳnh My, Thiên Nhật có thể ra ngoài cho Vũ Nguyên và Khả Lam nói chuyện không? Còn tôi thì có việc ra ngoài. Tạm biệt!

Thảo Anh nói rồi thong thả bước chậm rãi về phía cửa phòng, hai con kì đà kia cũng kéo nhau ra trà sữa ngồi cho Khả Lam và Vũ Nguyên tâm sự.

Khả Lam cố ngồi dậy, đôi mắt ánh lên tia vui sướng, người cô yếu chỉ cần có mặt khi cô cần là được rồi, những chuyện còn lại cô không quan tâm.

Vũ Nguyên nhìn cô, anh đưa tay lên gương mặt nhợt nhạt trước mặt mình, bẹo nhẹ má cô, trách móc :

- Là con gái, phải biết chăm sóc bản thân mình, đừng vì người khác quá nhiều mà làm bản thân tổn thương. Trông em bây giờ chẳng khác nào xác ướp.

Khả Lam chu mỏ giận dữ, cô đáp :

- Anh nói cứ như mẹ em ý!

Nói đến từ mẹ lòng cô bỗng xao xuyến, cô đã trải qua một giấc mơ rất kì lạ, giấc mơ đó đưa cô đến một nơi mà xung quanh toàn màu trắng, cô gặp người phụ nữ tự xưng mẹ mình, nhưng thật lạ... Cô lại chẳng thể nào nhớ được gương mặt đó cả.

Đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng không vô định, không biết khi nào mà nước mắt rơi là chỗ, đôi mắt đỏ hoe, ướt đầm. Vũ Nguyên như thấy được sự khác lạ của cô gái trước mặt, anh vương tay mình kéo Khả Lam vào lòng và nhẹ nhàng nói :

- Anh xin lỗi, ngoan nào đừng khóc, trông em như vậy thật xấu chết được.

Được bao bọc trong vòng tay ấm, cô tựa mình vào khuôn ngực của anh để tìm sự thoải mái, nhắm hờ đôi mắt của mình, Khả Lam khẽ cười :

- Không phải lỗi của anh đâu. Em rất cảm ơn vì anh đã bên cạnh em.

Vũ Nguyên không trả lời, chỉ mỉm cười nhẹ siết chặt cô gái trong lòng mình, tâm trí không khỏi ray rứt mà suy nghĩ : " Khả Lam là một cô gái tốt, em ấy xứng đáng có được tình yêu thật sự. Nhưng... Phải nhờ vào em ấy để tìm ra Kiều Linh, em ấy và Kiều Linh có đôi mắt rất giống nhau. Mình thật sự không muốn lợi dụng em ấy, nếu em ấy biết hết sự thật thì sao? Em ấy sẽ xa lánh mình mất! Tại sao... Khi ôm Khả Lam trong lòng mình cảm thấy ấm áp đến thế, còn rất muốn muốn che chở nữa. Cô gái bé nhỏ này thật sự làm mình phải suy nghĩ rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Cưới Cưới Cưới!

Vào lúc mọi người đang vui vẻ tình cảm với nhau thì ở một nơi tối tăm nào đó...Căn phòng chứa đồ cũ đã bị bỏ hoang của câu lạc bộ thể thao thành phố...

Thảo Anh ngồi trên chiếc ghế cao nhất, gương mặt đã bị bóng tối che lại chỉ chừa ra chiếc miệng xinh xắn. Đôi mắt nhìn cô gái đang bị bắt quỳ phía dưới mình. Với phong cách bí ẩn vô cùng, cô nói :

- Hôm nay tao sẽ rách mặt mày để xem mày còn mạnh mẽ hay không.

Bảo Như sợ hãi nhìn Thảo Anh, miệng lắp bắp :

- Mày... Là ai?

Thảo Anh không trả lời, nở một nụ cười nhẹ.

- Rách mặt con bé đó cho tao.

Lạnh lùng ra lệnh với phong thái hết sức "mẹ thiên hạ", Thảo Anh ngồi đó xem trò vui. Ba thằng con trai bước đến bên con Như, hai đứa giữ chặt hai bên tay của con bé, thằng còn lại cười man rợ đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp. Ánh mắt thằng nào cũng tỏ vẻ thèm thuồng. Con dao bằng bạc sáng lóe trong bóng tối, nó càng ngày càng gần gương mặt xinh đẹp, cái nó muốn là máu của con bé. Không kịp nhận định xem chuyện gì đã xảy ra thì một cảm giác đau rất nơi má phải làm con bé phải hét lên đau đớn. Tiếng hét đó không ăn thua gì với Thảo Anh, mặc cho Như có van xin, khóc lóc đến cỡ nào thì cô gái bí ẩn mà quyền lực kia cũng không chịu buông tha.

- Đó là cái giá mày phải trả cho việc bắt cóc Huỳnh My và làm hại đến Khả Lam! Yên tâm đi, tao không để mày bình an dễ dàng như vậy đâu.

- Mày... Chính là Thảo Anh!

Thảo Anh cười lớn, thông thả đi về phía cửa ra vào của phòng chứa đồ, đến cửa còn quăng lại một câu làm cho bọn con trai ở đó sững phát điên.

- Chúng mày có thể làm gì con nhỏ này tùy thích, kể cả... Hãm hiếp.

Thảo Anh bỏ lại câu nói, bóng cô khuất dần. Cánh cửa khép lại che đi mọi thứ ánh sáng trong phòng, chỉ còn một ít ánh sáng yếu ớt từ cửa sổ rơi vào. Điều này làm nổi bật vọng của Bảo Như tăng lên, cô cố gắng van xin nhưng bọn đàn ông man rợ này vẫn không tha.

Bọn chúng mạnh bạo xé rách quần áo trên người cô kể cả nội y. Cơ thể đầy đặn, hồng hào quyến rũ trần như nhộng trước mặt bọn chúng. Cô khóc hết nước mắt, một cơ thể mỏng manh như vậy sao có thể chịu nổi cả ba bọn chúng? Nhưng những tên đó không quan tâm và cũng chẳng cần quan tâm. Chúng lao vào cô như những con thú vô mồi, ngẫu nhiên từng chỗ trên cơ thể quyến rũ của cô, con đau làm cơ thể cô như muốn rách làm hai mảnh. Ngày hôm nay, lần đầu tiên của cô lại rơi vào tay bọn này, một ngày chỉ toàn là nước mắt. Âu cũng là do cô tự chuốc lấy, nỗi nhục hôm nay, chỉ có chết đi mới rửa sạch được...

Mấy hôm sau, người ta phát hiện cô học sinh trung học phổ thông - Bảo Như treo cổ tự tử tại nhà riêng, trên mặt là một vết sẹo khá dài, cơ thể toàn những vết hồng hồng, bầm tím. Vụ án dần chìm vào lãng quên khi có một thể lực mạnh mẽ nào đó nhúng tay vào...

~*~

Đã gần một tháng kể từ ngày tôi bị đánh ở ngôi nhà hoang, trong khoảng thời gian tôi nằm viện, tình cảm của tôi và anh Vũ Nguyên hình như nâng lên một bậc mới, anh ấy quan tâm, chăm sóc, lo lắng cho tôi nhiều hơn trước. Để ý từng hành động, lời nói của tôi cho dù là những cái nhỏ nhặt nhất. Thế nào mà tôi phát hiện được một sở thích mới của anh ấy, chính là ôm tôi vào lòng và siết chặt tôi bằng cánh tay của anh ấy. Có lần Vũ Nguyên còn bảo tôi là : "Anh thích ôm em, siết chặt em, thích ngửi mùi thơm từ tóc em và được ngắm mưa cùng em!". Tôi phải nói là sững phát run ý chứ, nhưng tôi không dám khẳng định là mình có yêu anh ấy hay không nhưng trong lòng lại có cảm giác... Thình thích sao sao ý, khó nói thành lời lắm huống chi anh ấy cũng chưa từng tỏ tình với tôi như trong phim Hàn các bạn ạ!

Vòng vèo trong bệnh viện gần một tháng trời, thế là tôi đâm ra dị ứng mùi thuốc và cảm ghét màu trắng. May mắn sao hôm nay bác sĩ nói là tôi có thể ra viện nhưng cần phải tĩnh dưỡng thêm. Mọi người chẳng hiểu cảm giác tôi bây giờ thế nào đâu, cứ như là một phạm nhân vừa được ra tù, một con bị bệnh tâm thần vừa được ra trại, một đứa học sinh đi trễ vừa thoát khỏi bác bảo vệ đáng kính ý! Tuyệt cú mèo! Gần một tháng nghỉ học, hôm nay được ra viện lại ngay ngày thứ bảy trường cho học sinh nghỉ, thế là bọn tôi tổ chức đi chơi trên rừng hai ngày một đêm.

Sáng, Vũ Nguyên đến sớm giúp tôi thu dọn đồ về nhà, tôi thì toàn thân còn hơi đau và nhừ nên chỉ ngồi một chỗ ra lệnh, giọng tôi nghe nó mẹ thiên hạ lắm cơ, nào là lấy cái này cho em, lấy cái kia mang lại cho em, mang cả cái này theo nữa, vân vân và mây mây... Tôi vẫn luôn miệng ra lệnh, anh vẫn chẳng nói câu nào mà lặng lẽ nghe theo. Tôi cố gợi chuyện thật nhiều nhưng Vũ Nguyên không thèm trả lời tôi mà còn làm mặt lạnh nữa chứ.

- Nè nè, anh bị sao ý? Mới nhờ làm tí thôi mà mặt lạnh lùng boy vậy là sao hả? Trời ơi coi kìa, cái mặt cứng không tả nổi ý.

Tôi suýt xoa, Vũ Nguyên quay qua tôi, trách móc :

- Đó giờ chưa ai làm anh ra nông nổi này đâu nha. Em là ngoại lệ đó, khi nào có cơ hội anh phạt em.

- Ách, phạt thì để sau đi anh. Còn nữa, em nghĩ là anh nên tập làm việc nhà đi nha, mai sau cưới về em chăm con, anh làm việc nhà. Hê hê.

- Cưới!?

Vũ Nguyên nhấn mạnh chữ "cưới" làm tôi nhận ra rằng mình bị hố. Đến cả câu tỏ tình người ta còn chưa nói huống hồ cưới, cưới nhau về làm cảnh à. Tôi chắc chắn sau này anh sẽ là chú rể còn tôi sẽ là cô dâu nhưng biết đâu lại không cùng một đám cưới ý! Nực cười, quá nực cười đi! Tôi thậm chí còn chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn anh nữa là, không khí trong phòng đang vui vẻ bỗng chốc trở nên ngột ngạt khó thở, tôi tự nhận bản thân mình thật ngốc,

đang yên đang lành nhắc đến cái chuyện xa lắc xa lơ đó làm chi vậy. Trời à!

Vũ Nguyên thấy tôi cứ cúi mặt xuống, biết là người ta ngượng rồi mà. Anh đến bên tôi, nhẹ nhàng xoa đầu, trên môi là nụ cười ấm áp :

- Ngoan, Khả Lam bây giờ phải lo học, nghe không. Còn chuyện này tạm thời gác qua một bên, sẽ bàn nhưng không phải bây giờ.

Giọng anh, ấm áp, truyền cảm lắm. Tôi nghe mà xao xuyến hết cả lên, tim gan như muốn tan chảy đi ý, cái cảm giác nó bay bổng, hạnh phúc lắm cơ. Anh nói sẽ bàn kia, chắc anh ấy muốn trong tương lai chúng tôi đám cưới rồi. Là con người mà, ai cũng có quyền hy vọng, đúng không?

~*~

Rời khỏi bệnh viện, tôi gọi cho đi Liên xin phép đi chơi với bạn, thế là đi đồng ý rồi còn dặn dò nhiều thứ lắm.

Chúng tôi đi bằng một chiếc xe bảy chỗ do Thiên Nhật cầm lái, nghe thiên hạ đồn rằng thằng Nhật nó ăn chơi các kiểu rồi đua xe giỏi lắm, con My bảo thằng Nhật là tay lái lụa, mấy đứa kia kêu rằng cái gì mà "Tử thần đường đua" gì ấy, bản thân tôi chẳng rành gì mấy cái vụ xe cộ này lắm.

Chẳng biết Thiên Nhật lái lụa kiểu gì mà tôi suýt đập đầu vào ghế trước mấy lần, may mà có Vũ Nguyên giữ lại, không thì lại phải vào viện nữa rồi. Tôi lần đầu đi xe đường dài, tuy không nôn mửa nhưng lại thấy nhức đầu vô cùng. Giương mặt tôi tái mét, Vũ Nguyên bên cạnh nhìn tôi cũng lo lắng không kém, anh nhẹ nhàng vuốt lưng tôi, giọng trầm ấm :

- Em hãy uống viên thuốc này vào rồi ngủ đi, sẽ tới nơi ngay thôi.

Tôi mệt mỏi đón nhận viên thuốc từ tay anh, cho vào miệng mình một cách bất lực, viên thuốc vừa chạm vào lưỡi, tôi nhắm mắt :

- Eo, nó đắng quá, em không muốn uống, em ngủ một giấc sẽ khỏi.

- Khả Lam, đừng nũng nịu, uống đi em. Không sẽ rất khó chịu.

Một lần nữa, tôi uống viên thuốc đó, nhưng lần này là Vũ Nguyên tự tay dứt tôi. Cố gắng nuốt thứ đắng nghét đó vào miệng, uống một ngụm nước, tôi cảm thấy đỡ hơn nhưng vẫn còn một chút gì đó đắng đắng trong miệng. Thấy tôi nhắm mắt, Vũ Nguyên đưa cho tôi một chai nhựa bảo tôi uống đi. Tôi cũng nghe theo mà làm một ngụm đến nửa chai. Vị thanh mát ngọt lịm này... Nước bí đao! Được một hồi tôi lịm đi trong vòng tay Vũ Nguyên, hơi ấm này... Rất dễ chịu và ấm áp. Cũng từ đây tôi rút ra một chân lí sống, sau này, ngoài Vũ Nguyên ra tôi sẽ chẳng cưới ai nữa, thà ở già còn hơn cưới người khác không phải Vũ Nguyên.

~*~

Chương này chữ cưới hơi nhiều. Hihi :3

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mau Sủng Em Đi

Tôi tỉnh ngủ thì nhận ra là chiếc xe đang lao nhanh trên con đường ngoại ô, cố gắng đưa đầu ra cửa sổ, từng làn gió mát lạnh thổi qua làm tôi sáng khoái vô cùng. Cảnh vật này, bình yên và xinh đẹp lắm, tuy không hiện đại như trung tâm nhưng nơi đây có những bãi cỏ xanh rì, không khí trong lành không chèn vào đầu được. Tôi mới ngộ ra một điều hết sức thực tế rằng, nhờ đây là ngoại ô vắng người nên không có cảnh sát giao thông, nếu có thì bọn tôi bị bắt phạt tiền vì tôi chưa đủ tuổi lái xe rồi. Thiệt tình!

Con người tôi đang lảng lảng thì bị Vũ Nguyên kéo lại, anh tức giận nói :

- Em có biết là đưa đầu ra cửa sổ khi đi xe là nguy hiểm lắm không hả? Lỡ có xe nào chạy ngang chúng ta rồi sao?

Tôi biết là anh ấy rất lo cho tôi mới tức giận đến vậy, tự nhiên cũng cảm thấy mình thật ngốc và tội lỗi. Tôi lí nhí :

- Em xin lỗi, lần sau em sẽ không vậy nữa.

Vũ Nguyên thờ dài, đưa tay xoa đầu tôi, thế là tôi lại ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh ấy cho đến khách sạn luôn.

Chiếc xe dừng lại ở một khách sạn có tên là Hoang Dã, thế méo nào mà khách sạn lại tên là Hoang Dã nhỉ? Chẳng lẽ khách sạn ấy nuôi thú rồi cho ở chung với khách? Trí tưởng tượng của tôi bắt đầu bay xa và thậm chí là... Bay luôn ý! Thử nghĩ xem, tôi ở cùng một đám động vật hoang dã suốt đêm sao? Kinh khủng ghê luôn, tôi thà chết còn hơn!

Mặt tôi đỏ ra, mắt mở to, miệng há ra tưởng chừng có thể nhét một quả trứng vịt vào, Thiên Nhật nhìn tôi đỏ ra như hiểu tôi nghĩ gì, nó cười lớn, mặt bần bụa hết sức, nói mà như muốn cố ý chọc thủng lỗ tai tôi :

- Haha, nhìn mặt con Lam ngố chưa kìa, tao đoán nó đang nghĩ về tên cái khách sạn và một đêm tình tứ cùng động vật hoang dã đấy chúng mày ạ.

Phát ngôn gây sốc, tôi vẫn chưa tỉnh táo. Chẳng lẽ tôi lại dễ nhìn thấu như vậy sao ta? Tôi nhớ mặt mình phức tạp lắm mà? Bị cuốn trong dòng suy nghĩ hết sức ngớ ngẩn, lơ tạt cả lời nói, đến lúc Vũ Nguyên cốc vào đầu tôi một cái rõ đau tôi mới tỉnh mộng. Gãi đầu ngượng ngùng, tôi bước nhanh vào trong, có lẽ mơ mộng giữa ban ngày là thói quen khó bỏ được rồi.

Tôi đưa tay, mạnh dạn nắm tay Vũ Nguyên kéo đi nhanh về phía cửa khách sạn, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi chủ động vậy. Vũ Nguyên biết ý, cũng chẳng thèm giật tay ra, âm thầm đem tay tôi siết chặt trong lòng bàn tay anh ấy.

~*~

- Tôi là Hoàng Thảo Anh, tôi đã đặt trước hai phòng rồi, vui lòng cho tôi xin chìa khóa.

Cô nhân viên ở quầy tiếp tân của khách sạn nhìn Thảo Anh rồi mỉm cười, tay là hai chiếc chìa khóa đưa cho Thảo Anh, nhẹ nhàng nói :

- Chìa khóa của tiểu thư đây ạ, là phòng 301 và 302 ở lầu 3. Chúc tiểu thư và bạn bè có một kì nghỉ vui vẻ.

Thảo Anh mỉm cười nhận lấy chìa khóa, bắt đầu bước vào thang máy.

- Bây giờ phân chia phòng như này : Thảo Anh, Huỳnh My và Khả Lam ở phòng 301 còn tôi và Thiên Nhật ở phòng 302. Mọi người cứ nghỉ ngơi hay ăn uống tùy thích, một giờ chiều chúng ta tập trung ở đại sảnh khách sạn và cùng đi tham quan nơi này nhé!

Vũ Nguyên nói, thế là mọi người bàn giao chìa khóa cho nhau rồi thông thả đi về phía phòng mình, vì hai phòng đối diện nhau nên mọi người đã đi vào phòng hết, chỉ còn tôi là chậm chạp leo đèo phía sau. Đang định bước vào phòng thì bị ai đó kéo vào lòng, người ta kéo nhẹ lắm cơ, mà người tôi nhún ra như cọng bún. Cảm giác này, xao xuyến tận đáy lòng, ngọt ngào ngất ngây, hạnh phúc len lỏi đến từng tế bào ý. Vũ Nguyên vừa ôm tôi vừa xoa đầu, miệng ghé sát lỗ tai tôi, thủ thỉ : "Phải biết tự chăm sóc bản thân mình nghe không, lúc nãy em mệt nên bây giờ phải nghỉ ngơi thật nhiều mới có sức đi chơi, đừng ham chơi mà quên cả bản thân mình, hiểu chưa?"

Tin gan tôi như muốn lộn ngược lên cả, sao mà có thể ngọt ngào dễ thương đến vậy chứ? Như một cỗ máy đã được lập trình sẵn, mặt tôi đỏ ra mà vẫn gật đầu lia lịa. Anh xoa đầu tôi rồi cười, bước vào phòng bỏ lại một chữ khiến tôi tỉnh hẳn ra : "Ngốc". Tôi mới phát hiện một điều nữa là, Vũ Nguyên rất thích xoa đầu tôi nha!

~*~

Một giờ chiều. Đại sảnh khách sạn.

Mọi người đã tập trung đầy đủ, chuẩn bị tham quan sắp bắt đầu. Tôi thực sự rất mong chờ nha, vì được tình tình cảm cảm với người thương mà. Thử tưởng tượng mà xem, tôi và anh ấy cùng nhau ăn, cùng đập vịt trên bờ hồ thơ mộng, rồi trò chuyện một cách thân mật với nhau, dùng một cái bát ngỡ anh ấy quay qua tỏ tình với tôi, lúc đó tôi sẽ gật đầu cái rụp. Rồi chúng tôi kết hôn, sẽ có những đứa con thật xinh xắn, anh đi làm, tôi ngày ngày ở nhà nấu cơm chờ anh về, tôi và anh cùng chơi với con và dạy nó biết mọi thứ trên đời. Ôi, ngôi nhà và những đứa trẻ, chỉ là tưởng tượng thôi nhưng tôi cảm nhận được mùi hạnh phúc rồi nha. Tương lai xa...

Trở về với thực tại, không gian vẫn là đại sảnh, tất cả chỉ là trí tưởng tượng của một con bé cấp ba hay mơ mộng và ảo tưởng về những điều rất xa xôi thôi. Tôi thờ dài, về mặt thất vọng, não nề hết sức, tôi muốn cái tương lai đó cơ.

- Bây giờ năm chúng ta sẽ đi cùng nhau nhé, nghe nói ở đây có hội chợ bán đồ thủ công đẹp lắm.

Suy nghĩ mông lung lập tức bị cắt đứt do lời phát biểu của con My, xem mắt nó sáng rực kìa, con My rất mê đồ handmade, nhà nó chỗ nào cũng có handmade cả. Hình như thằng Nhật biết con My thích nên nói một câu trúng ngay tim đen làm con nhỏ mê tít ý.

- My chân ngắn à, nếu một lát mày thích thì tao sẽ gom hết các gian hàng đồ handmade về cho mày nha.

- Woa! Thật á? Tao thích lắm, cơ mà tao không làm bạn gái mày đâu nha, tao thích như này hơn.

- Sao cũng được, miễn được ở cạnh mày và thấy mày vui là tao đã hạnh phúc rồi.

Úi xời, xem bọn nó kìa, diễn sâu thật ý, lại bắt chước theo soái ca ngôn tình đây mà. Làm gì mà ngọt chảy nước thề, tôi cũng muốn... Tôi là đang ghen tị với chúng nó đây, tình cảm thắm thiết mặn nồng quá, muốn rót cả nước mắt đây.

Vũ Nguyên ơi Vũ Nguyên, anh là đang giả ngốc hay ngốc thật đấy? Mau tỏ tình em đi mà, mau thể hiện những cử chỉ ngọt ngào mà anh thường làm với em đi. Mau đi anh, dẫn mặt tui nó bằng lời nói hay hành động nào ngọt và sến hơn đi anh à. Mặt tôi tỉnh bơ nhìn con người đang đứng ung dung gần đó, nhưng trong lòng không ngừng gào thét vào cào cấu đủ kiểu, mau sùng em đi. Huhu anh ơi.

Chương 19: Thử Thách Mì Cay

Sau một màn tình cảm ướt át của cặp đôi Thiên Nhật - Huỳnh My và một màn tự ki đình cao của Khả Lam tôi thì cả đám cũng xuất phát được. Do hội chợ khá gần khách sạn nên chúng tôi đi bộ, đến cửa hội chợ thì mắt tôi đã sáng rực, ôi đồ ăn kia, tôi ăn rất nhiều món nhưng mỗi món ăn một ít ý. Tôi định tung tăng lại những gian hàng đồ ăn thì bị con My kéo lại, lôi đi đến gian hàng đồ thủ công cùng mọi người. Tôi luyến tiếc nhìn đồng đồ ăn cách đó không xa, nở nào lại đi chia cắt chúng tôi chứ!

Tôi thì cũng thích mấy món đồ dễ thương nhưng không bằng đồ ăn, mặc kệ mọi người cứ luôn miệng khen mấy món đồ dễ thương đó đi, tôi nhàm chán lướt đôi mắt sơ qua các mặt hàng. Nhưng có một thứ đã làm tôi thay đổi suy nghĩ, sợi dây chuyền bằng dây màu đỏ với chiếc lá bằng cẩm thạch nhanh chóng thu hút sự chú ý của tôi. Nó quả thật nổi bật hơn bất kì món hàng dễ thương nào, mặt dây chuyền là hình một cái lá cây nhỏ được làm bằng đá cẩm thạch xanh, từng đường nét được chạm khắc tinh xảo, giản dị nhưng cao quý và tinh tế vô cùng.

Tôi nhìn món đồ đó một cách thèm thuồng, nhất định sẽ rước em nó về làm của riêng rồi chuyển cho con cháu từ đời này sang đời khác làm của hồi môn. Nhưng ý định nhanh chóng bị dập tắt một cách tàn nhẫn khi nhìn bằng giá, gần một triệu đồng chứ có ít ỏi gì đâu, một con bé nhà cửa điều kiện hạn hẹp thì đào đâu ra một triệu đồng? Tiền đâu dư mà mua dây chuyền gần một triệu đeo vào cổ? Như vậy chẳng khác nào đốt tiền rồi. Tôi thở dài đầy náo nức, thầm tiếc thương cho bản thân, sợi dây chuyền đẹp đến thế cơ mà...

- Em thích đến vậy à?

Đột nhiên Vũ Nguyên từ đâu chui ra, anh quàng tay qua cổ tôi, giọng nhẹ nhàng. Tôi ngại ngùng đáp :

- Dạ, mà nó đắt quá anh ơi.

Vũ Nguyên cười, khẽ xoa đầu tôi, anh lảng lảng bước đến chỗ có sợi dây chuyền. Nói gì đó với người bán hàng, rồi rút cái ví dày cộm ra nhẹ nhàng lấy một triệu đồng đưa cho người ta để đổi lấy sợi dây chuyền mà tôi thích. Tất cả diễn ra trong vòng chưa đầy một phút, mắt tôi không còn rõ nữa, gần một triệu đồng chứ đâu có ít, tại sao với anh lại dễ dàng đến vậy? Lần này tôi mới nhận ra Vũ Nguyên thuộc hạng con nhà có điều kiện, đúng là nhà mặt phố bố làm to muốn gì chẳng được.

- Nè, làm gì đờ ra vậy? Sợi dây chuyền em thích đấy. Tặng em.

Tôi ngược lên nhìn Vũ Nguyên, đôi mắt đỏ hoe, nước mắt rơi giàn giụa, thật sự cảm động quá, chưa có ai tốt với tôi như vậy hết. Trái tim có chút rung động, xao xuyến chẳng rõ. Vũ Nguyên nhìn tôi khóc, bỗng anh bật cười tự nhiên hết sức, hai tay lau đi dòng nước mắt rồi véo má tôi.

- Ngốc ơi ngốc. Ngoan nào đừng khóc, nín đi anh thương này. Sợi dây chuyền này tặng em, xem như đồ vật quý báu của hai chúng ta. Được không?

Tôi gạt đầu, tình cảm của anh, không hoành tráng phô trương, không nói yêu nhau ngọt ngào như bao người. Chỉ là những hành động nhẹ nhàng, lặng lẽ mà quan sát đối phương, luôn làm đối phương hạnh phúc khi ở gần, chỉ lảng mạn khi cần và nghiêm túc đúng chỗ. Tôi thương anh thật rồi các bạn ạ, hạnh phúc tràn ngập đây. Có sao xung quanh đông người, lại chỉ có mình anh biết tôi thích món đồ đó? Đơn giản là anh luôn lặng lẽ dõi theo và quan tâm tôi theo cách âm thầm nhất, cách của anh... Tôi cũng sợi dây chuyền này như bảo bối, chẳng dám làm gì mạnh mẽ vì sợ nó bị xước, sợ tình cảm của chúng tôi cũng sức mẻ theo nó...

~*~

Sau khi đã mua gần hết các món đồ mà mình ưng ý thì con My cũng rời gian hàng đồ thủ công, thế là tôi lại tự do tung tăng đến những nơi bán đồ ăn mình yêu thích, nãy giờ tôi bị thèm mì cay, cơ mà tụi nó nhây quá nên không thể đến với tình yêu được. Vũ Nguyên thấy tôi cứ nhìn chăm chăm vào bản hiệu đề bốn chữ "Mì Cay Hàn Quốc" thì biết ý, anh kéo tôi vào. Chị chủ quán bước ra, nhìn chúng tôi, mỉm cười nhẹ nhàng.

- Nhìn hai em đẹp đôi nhỉ? Hay là thử thách mì cay tình nhân đi. Phần thưởng là một vé tắm hồ Phú Thê nổi tiếng đấy!

Vũ Nguyên suy nghĩ một hồi, nhanh chóng đưa ra quyết định tham gia, tôi cũng hào hứng không kém. Nghe chị chủ quán nói hồ Phú Thê xưa nay rất nổi tiếng, hồ rất sâu và rộng, nước lại trong lành. Chịu ảnh hưởng bởi vị trí thuận lợi nên nhiệt độ có thể thay đổi tùy theo mùa, thích hợp cho các du khách khó tính nhất. Truyền thuyết xa xưa kể rằng, đã rất lâu rồi, có một cặp vợ chồng từ nơi khác đến bên bờ hồ sinh sống, họ rất hạnh phúc và yêu thương nhau, hồ này ngày ngày được chứng kiến sự yêu thương của cặp vợ chồng cũng trở nên may mắn và tràn đầy hạnh phúc. Ngày nay, người ta phát triển hồ thành một nơi nghỉ ngơi cho các cặp tình nhân và gọi là hồ Phú Thê. Người ta nói rằng, đôi tình nhân nào mà được cùng nhau tắm trong hồ này thì sẽ mãi hạnh phúc bên nhau. Hồ tốt là thế, nhưng giá thuê vé rất đắt, mỗi vé được năm người, không phải có tiền là thuê được mà phải đặt từ mấy tháng trước.

- Luật chơi là thế này, chị sẽ đem ra cho hai em một phần mì cay cỡ cực đại, trong vòng năm phút hai em phải cùng nhau ăn hết, mì không cay lắm nhưng rất nhiều. Nếu hai em thắng thì vé tắm hồ Phú Thê thuộc về các em, còn thua thì các em phải trả tiền cho phần mì cay cực đại này. Ok không?

- Dạ!

Tôi tự tin nhận lời, Khả Lam xưa nay ăn như hạm, lại cực thích mì cay, chẳng lẽ chịu thua sao? Còn hồ Phu Thê nữa, tôi muốn cùng Vũ Nguyên tắm trong hồ để được hạnh phúc. Sau khi đã kí giấy thỏa thuận, chị bung ra một phần mì cay cực đại, tôi cảm thấy mình đang chuẩn bị ăn trong một cái chảo vậy. To đến không tưởng.

Mất vài phút vài giây sau tôi mới lấy lại được bình tĩnh, chị chủ quán cầm đồng hồ trên tay, miệng hô to :

- Chuẩn bị, bắt đầu! Thời gian đang trôi đây, ăn đi nào!

Mọi người gần đó đều tập trung quanh bọn tôi, họ cổ vũ nhiệt tình làm tôi và Vũ Nguyên càng hăng, cứ thế mà ăn hi hục mãi. Hôm ấy, đồng vui đến lạ... Thời gian đang vui đi nhưng bọn tôi mới ăn được đi một nửa, thời gian cứ âm thầm trôi qua, làm người xung quanh hồi hộp vô cùng. Những giây cuối được chị chủ quán hô to làm tăng phần hấp dẫn...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cứu Em Với!

Một phút cuối cùng, tôi và Vũ Nguyên hi hục ăn mãi, mục đích là hồ Phu Thê kia kìa, quyết tâm ngày càng cao ngất ngưỡng, không khí xung quanh cũng vì vậy mà náo nhiệt lên nhiều.

3s...

2s...

1s...

- Hết giờ!

Chị chủ quán hô to, mọi người xung quanh hồi hộp chờ đợi, bọn tôi ngừng ăn, vội lấy cốc nước uống lấy uống để. Mì hơi cay cay nhưng lại rất nhiều, đâm ra cay muốn xé lưỡi. Chị chủ quán bước đến gần chỗ chúng tôi ngồi ăn mì, chị nhìn sơ qua rồi mỉm cười.

- Hai em giỏi lắm, không còn mì nữa, vé tắm hồ Phu Thê này là của các em!

Tôi mừng muốn rơi nước mắt, ôm chầm lấy người Vũ Nguyên, miệng hô to :

- Thắng rồi anh ơi! Chúng ta thắng thật rồi, chúng ta đi hồ Phu Thê thôi!

Miệng tôi cười toe toét, tưởng chừng như không thể khép lại, tay đang nhận chiếc vé mà mình coi như vàng từ chị chủ quán. Mọi người xung quanh cũng hào hứng không kém, tôi tạm biệt mọi người rồi cùng đồng bọn rời đi.

Đích đến là hồ Phu Thê.

Ba giờ chiều, hồ Phu Thê không những không nắng mà còn rất mát lạnh do những bóng cây vươn ra che chở khắp hồ. Khung cảnh thể hiện sự hùng vĩ, hồ đặc biệt này được bao trọn trong vòng tay của mẹ thiên nhiên. Không gian thanh mát, mang một vẻ tự nhiên khiến mọi người nhìn vào đều có cảm giác thoải mái, thư giãn.

Tôi thích thú ngắm nhìn, ước gì ở thành phố cũng có những nơi như thế này thì tốt quá nhỉ?

- Đi thay đồ rồi ra bơi nào!

Con My hét lên sáng khoái, con bé này thiệt tình, tâm tình của tôi đang dâng cao mà nó phá đi phũ phàng như vậy. Thế mà mọi người cũng nhanh chóng thay đồ rồi bơi ra giữa hồ nghịch nước cùng nhau.

Đứng trong phòng thay đồ mà tôi chẳng dám ra, lần đầu ăn mặc hở hang thế này mà. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng ghê gớm lắm, tôi mới gạt mọi suy nghĩ qua một bên, ung dung bước ra ngoài, tưởng mọi người trầm trồ khen ngợi hay chú ý lắm, nhưng chẳng ngờ bọn nó còn không thèm để ý đến tôi cơ đây.

Tôi chuyển tầm nhìn ra phía xa, nhìn Thảo Anh kìa, trời ạ con nhà ai mà xinh thế không biết, ngực nở, eo thon, mông cong. Mới nhìn thôi mà đã chảy cả

nước dài rồi, con My cũng không tệ, chiều cao khiêm tốn nhưng cơ thể vẫn quyến rũ hơn cả tôi. Bỗng trong lòng dâng lên một loại cảm xúc, người ta gọi nó là tự ti và ghen tị, ai đời con gái mười lăm mười sáu tuổi đầu lại phải li như sân bay vậy chứ? Buồn không tả nổi nữa, thế là tôi chẳng thèm bơi lội gì sất, cứ choàng đại cái khăn rồi ngồi trên bờ nghịch sợi dây chuyền Vũ Nguyên tặng.

Tự kỉ một hồi chán chê, nhìn ra xa tụi nó nghịch nước vui quá tôi cũng định đu đôn bơi ra, nhưng tâm hơi thế nào mà lại làm rơi sợi dây chuyền xuống nước, sợ mất của cộng với hoảng loạn nên tôi nhảy xuống nước luôn, hồ này sâu hơn hai mét nên đối với một con bé như tôi thì rất khó khăn.

Khi đã ngấm mình dưới nước rồi thì tôi mới phát hiện tay chân mình không có sức, cơ thể cũng tự nhiên mà chìm dần, nước tràn vào miệng, không thể bơi được, hay đúng hơn là tôi không biết bơi! Tôi làm liều cố lặn xuống nơi có sợi dây chuyền rồi nhặt nó lên.

Đầu óc chậm chạp của tôi lại nhớ ra một sự kiện mà mình đã quên bén mất trong quá khứ. Còn nhớ năm lớp sáu, lớp tôi có một tiết học bơi ngoại khóa, các bạn đa số đều đã biết bơi trước, duy chỉ có mình tôi là lần đầu thấy hồ bơi. Tính tôi hiếu thắng, nhìn các bạn bơi được lại đâm ra ghen tị, thấy hành động các bạn bơi cũng khá dễ, thế là tôi làm liều nhảy xuống hồ mà không báo cho thầy luôn.

Lúc đấy tôi cũng bị chìm như bây giờ, nước tràn vào miệng và mũi, tay chân quơ loạn xạ một cách cực khổ sở, cả cơ thể cứng đờ theo thời gian, tôi một quá không còn đủ sức để kêu cứu nữa, thế là chìm xuống đáy hồ rồi ngất đi luôn.

Tôi cứ tưởng mình bị thần chết rước về làm con dâu rồi chứ, nhưng không ngờ lại có cơ hội tỉnh dậy. Lúc biết mình còn sống, tôi mừng không tả được, từ đó tôi kị nước và chẳng bao giờ dám sống theo kiểu liều ăn nhiều nữa, mà hôm nay lại quên bén đi mất.

Trở về thực tại.

Tôi khó chịu vùng vẫy, hình như càng vùng vẫy tôi lại càng chìm ý nhỉ? Đến lúc chẳng còn tí sức lực nào thì tôi đành buông xuôi, trong tay vẫn nắm chặt sợi dây chuyền. Dùng ít sức lực còn lại, tôi giờ tay cầm sợi dây chuyền, miệng gọi to hết sức có thể.

- Vũ Nguyên, cứu em với!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thi Tìm Hoa

Khả Lam gọi to rồi lặn dần, cơ thể cô cũng chìm xuống đáy hồ theo thời gian. Trước mắt Khả Lam bây giờ chỉ có màu đen tuyệt vọng, cô cứ tưởng mình lại được du lịch âm phủ một lần nữa rồi. Nhưng mọi chuyện lại may mắn thay khi Vũ Nguyên nghe được tiếng cô gọi, anh hốt hoảng bơi lại gần chỗ Khả Lam chìm xuống lúc nãy, do nước trong hồ khá trong nên việc phát hiện ra Khả Lam cũng chẳng khó khăn gì. Vũ Nguyên lúc này gần như phát điên, trong lòng anh dâng lên một loại cảm xúc gì đó làm anh sợ hãi, anh sợ mất cô gái bé nhỏ này, sợ không thể ôm cô vào lòng, sợ không bảo vệ được cô. Chữ yêu còn chưa thoát ra thì cơ sao anh lại như vậy? Vũ Nguyên bỏ mặc tất cả, anh lặn thật sâu xuống đáy hồ rồi tìm kiếm thân ảnh bé nhỏ thân thương kia, thật may mắn khi cô ấy không sao. Bắn tất cả sức lực có thể, anh lôi Khả Lam lên bờ một cách nhẹ nhàng nhất.

Khả Lam nằm trên bờ, cả cơ thể lạnh ngắt, ướt sũng vì ngấm nước. Có chàng trai nào đó, lo lắng đến phát điên, có cô gái nào đó, lặng yên nằm đó nhưng chẳng chịu tỉnh lại. Vũ Nguyên bối rối vô cùng, cuối cùng anh quyết định hô hấp nhân tạo cho Khả Lam. Thời khắc mặt đối mặt ở vị trí rất gần, cả hai người như có luồng điện chạy qua, ngọt ngào tê tái. Môi chạm môi, chỉ là nhẹ nhàng lướt qua, nhưng lại sao lại như có tia điện chạy dọc cơ thể. Chỉ là lướt qua nhưng lại mang một loại cảm giác mát lạnh, sảng khoái đến thế? Khả Lam bật dậy như lò xo, nhìn cũng thừa biết cô bé già bộ ngắt rồi. Cô gái nhỏ gái đầu đáng yêu, chàng trai nọ cười tươi xoa đầu cô gái đối diện. Họ cùng nhau nắm tay ra giữa hồ, chàng tập bơi cho nàng. Chàng và nàng, tình cảm thiết tha ướt át, ngọt ngào như kẹo, khiến người ta nhìn vào đã ghen tị.

~*~

Tắm hồ Phú Thê xong, chúng tôi định bụng sẽ về khách sạn nhưng đi giữa đường thì nhặt được một tờ rơi. Con My nhìn qua nội dung một lượt rồi đọc to đồng đặc :

- Trò chơi dành cho các cặp tình nhân, tìm hoa Huyền Di. Thề lệ là, mỗi cặp tình nhân gồm một trai một gái sẽ cùng nhau thành một đội rồi đi thám hiểm khu rừng có tên là Ngũ Dạ, cặp nào tìm được hoa Huyền Di trước sẽ thắng, phần thưởng là năm mươi triệu đồng tiền mặt cùng một chiếc cúp với danh hiệu cặp đôi hoàn hảo.

Mới nghe mà hấp dẫn quá rồi, háo hức cả người đây này, sinh ra trong người đã có sẵn bản tính mê tiền rồi, mấy người đừng có bảo tôi tham lam nhá, tặn năm mươi triệu đồng chứ không có ít gì gì đâu, có nhiều tiền như vậy lại rất dễ dàng thì ai không ham?

Cơ mà Huyền Di, Ngũ Dạ? Nghe lạ thật, trước giờ chưa từng nghe qua. Tôi tò mò giật lấy tờ rơi từ tay con My, tìm chú thích đọc ngấu ngiến, đây rồi! Huyền Di là một loài hoa dại mọc trong rừng Ngũ Dạ, nó tượng trưng cho sự tinh khiết và chung thủy của tình yêu lứa đôi, tuy là hoa mọc dại nhưng rất hiếm và khó tìm. Cánh hoa nhẹ nhàng uyển chuyển, màu trắng sữa có một ít phớt hồng, vô cùng mịn màng. Thân hoa mảnh khảnh nhưng kiên cường vô

cùng, hoa này chỉ mọc ở vách núi nguy hiểm, một mình hứng chịu bao bão gió. Nói tóm lại hoa này là hoa đại nhưng rất hiếm

Tôi thì hào hứng lắm rồi, tay chân đã bắt đầu ngứa ngáy, tôi muốn năm mươi triệu đồng cơ. Không hiểu sao bọn nó cứ từ chối, bảo nguy hiểm lắm không chịu tham gia. Tôi mặt dày mè nheo mãi thì Vũ Nguyên mới đồng ý, bọn Huỳnh My - Thiên Nhật cũng miễn cưỡng tham gia, chỉ có Thảo Anh là nó bảo mệt nên về khách sạn nghỉ ngơi thôi.

Bọn tôi cuốc bộ đến chỗ tổ chức trò chơi, mặt đura nào cũng tỉnh bơ, chỉ có Khả Lam tôi là hào hứng hết chỗ nói. Tiền ơi tiền, chị đến bên cung đây, chờ chị nào...

~*~

- Như đã biết thể lệ cuộc thi, chúng ta sẽ tìm hoa Huyền Di. Tôi sẽ phát cho mọi người mỗi đội một tấm bản đồ rừng Ngự Dạ, những nơi có hoa sẽ được minh họa bằng hình một bông hoa nhỏ trên bản đồ. Cuộc thi sẽ bắt đầu khi có hiệu lệnh và kết thúc lúc sáu giờ tối. Mọi người đã hiểu hết chưa?

Ban tổ chức dùng một cái loa và nói, tất cả các cặp đôi tham gia chơi đều đồng thanh hô lên ra hiệu đã hiểu và sẵn sàng.

- Cuộc thi tìm hoa Huyền Di, chính thức bắt đầu!

Sau câu nói đó, mọi người đều cùng bạn mình đi tìm khắp rừng. Tôi cũng cùng Vũ Nguyên đi sâu vào trong, tách cặp Huỳnh My - Thiên Nhật ra. Bây giờ là đối thủ cạnh tranh chứ không còn bạn bè gì sất. Năm mươi triệu đồng ời, chị đến bên em ngay đây, đội chị nào em yêu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Khi Có Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.